

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗ  
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

# ΠΑΡΑΔΕΙΣΕΝΙΑ ΚΡΙΝΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

«Πληροῦσθε ἐν Πνεύ-  
ματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς  
ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ  
ὠδαῖς πνευματικαῖς....».

(Ἐφεσ. Ε' 19)



ΧΑΝΙΑ

1950

889.159  
TIM

889.159

TIM



220  
Περιοδικόν  
«Κριτικῆς Θεολογίας»

1950

ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗ  
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΠΑΡΑΔΕΙΞΕΝΙΑ

ΚΡΙΝΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΧΑΝΙΩΝ  
8593  
19.6.1959  
Κριτικῆς Θεολογίας  
889.159 Τ.Ι.Μ.

«Πληρεθεσθε ἐν Πνεύματι,  
λαλοῦντες ἑαυτοὺς ψαλλοῦς  
καὶ ᾄδουσι καὶ ᾠδαῖς πνευ-  
ματικαῖς...».

(Ἔφεσ. Ε' 19)

ΧΑΝΙΑ  
1950

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՐԹԱԳՐԱԴԱՐԱՆ  
ԵՐԵՎԱՆ



ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՐԹԱԳՐԱԴԱՐԱՆ  
ԵՐԵՎԱՆ



Հ Ա Յ Կ Ա Ս Տ Ա Ն  
Կ Ր Թ Ա Գ Ր Ա Դ Ա Ր Ա Ն

## ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὰ «Παραδεισένια κρινολούλουδα» εἶναι θρησκευτικά ποιήματα ποῦ ἔχουν δημοσιευθεῖ κατὰ καιροὺς στὸ περιοδικὸν «Ἀναγέννησις». Εἶναι μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ, ποῦ ἂν καὶ δὲν ἔρχεται στὴν δημοσιότητα μὲ πολλὰς λογοτεχνικὰς ἀξιώσεις, ἐκδίδεται ἴγιά δυὸ κυρίως σκοποῦς.

Πρῶτα, γιατί ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ ποιήματα αὐτὰ ἔχουν μελοποιηθεῖ ἀπὸ εἰδικοὺς μουσικοὺς καὶ ψάλλονται ὡς ἄσματα στὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Δεύτερον γιατί κάθε ἐποχὴ ἐχρησιμοποίησε τὴν ποίηση γιὰ νὰ ἐξυμνήσῃ τοὺς πόθους τῆς καὶ τὰ ἰδανικά τῆς.

Ὁ ἔμμετρος λόγος εἶναι μουσικὴ ποῦ συγκινεῖ καὶ ἐνθουσιάζει.

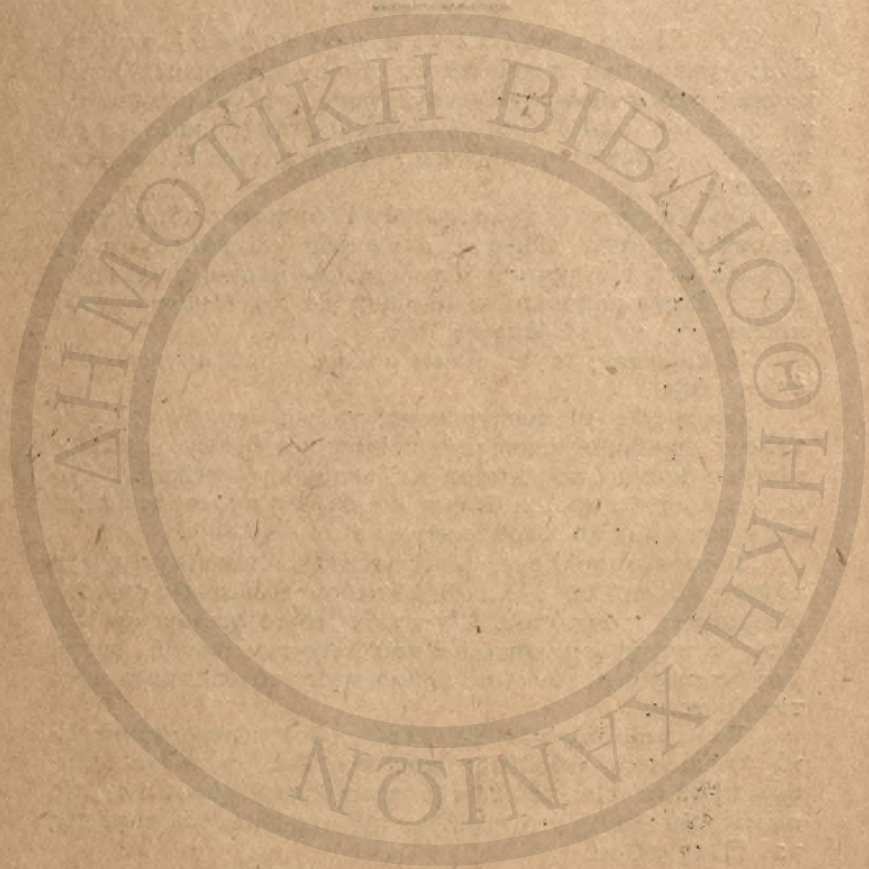
Δυστυχῶς οἱ προηγούμενες γενεὲς ἄφησαν πολὺ ἀτροφικὴ τὴν θρησκευτικὴν μας ποίηση καὶ ἐκείνη ἀνακατεμένη σὲ βουναὶ ἀπὸ ἐλαφρὰ καὶ «κοσμικὴ» ποίηση. Μόνο στὰ τελευταῖα χρόνια ἄρχισε νὰ ἀνθίξῃ συστηματικὰ καὶ στὸν τόπο μας τὸ παραδεισένιο αὐτὸ λουλούδι.

Διάφορες συλλογὰς μὲ θρησκευτικὰ ποιήματα εἶδαν τὸ φῶς καὶ πολλὰ ἄλλα δημοσιεύονται διαρκῶς στὰ περιοδικὰ καὶ στὸν τύπον. Εἶναι κι' αὐτὸ τὸ φαινόμενον ἓνα ἀπὸ τὰ παρήγορα σημάδια ποῦ δείχνουν πὼς ἡ ἐποχὴ μας ξαναβρίσκει τὸν ἴσιο δρόμο πρὸς τὸ ἀνέσπερο φῶς, τὸν Χριστόν.

Τὰ «Παραδεισένια κρινολούλουδα» εἶναι μιὰ φτωχικὴ πνευματικὴ ἀνθοδέσμη, ποῦ ἔχει ἓνα σκοπὸ νὰ ὑπενθυμίσῃ σὲ κείνους ποῦ θὰ τὴν πάρουν στὰ χέρια των, τὶς αἰώνιες ὀμορφίαις στὸ περιβόλι τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Εὐαγγελίου.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ

Ἀρχιμανδρίτης



## ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ\*

Χαρούμενη σκιρτᾶ ἡ πλάση  
μέ χάρη ψάλλουν τὰ πουλιά  
ἄνθη· χιλιόχρωμα στὰ δάση  
μελίτσια τρέχουν ἰσθὴ δουλειά

—ο—

Τὸ κύμα, ὁ ἄνεμος, ἡ βρῦση,  
ἥλιος, φεγγάρι καὶ βροχὴ  
ὄλα τραγοῦδι ἔχουν τονίσει  
θερμὴ στὸ Πλάστη προσευχὴ.

—ο—

Θαρεῖς πῶς ὄλη γύρω ἡ κτίση  
ἀπλώνει ἀμέτρητες χορδές  
οὐράνια λύρα μοιάζ' ἡ φύση  
σ' ἄπειρους τόνους καὶ φωνές.

—ο—

Μεθ' ἡ καρδιά τὸ βλέμμα ὑψώνω  
πέφτουν τὰ γόνατα στὴ γῆ  
μέ τ' ἄλλα πλάσματα ἐνώνω  
καὶ τὴ δική μου προσευχὴ

—ο—

Θεέ μου Ἐσένα μεγαλύνω  
μ' εὐγνωμοσύνη καὶ ἐγὼ  
καρδιά καὶ νοῦ σοῦ παραδίνω  
καὶ ταπεινά Σέ εὐλογῶ.

\* Ἐχει μελοποιηθεῖ ἀπὸ τὸν καθηγη-  
τὴν τῆς Ὡδικῆς κ. Μιχ. Βλαζάκη.

## ΣΤΟΝ ΩΡΑΙΟ ΑΓΩΝΑ\*

Τὸν ὠραῖο ἀγῶνα ἀρχινοῦμε  
τοῦ Χριστοῦ στρατιῶτες καλοὶ  
τῆ χαρὰ τὴν ἀλήθεια νὰ βροῦμε  
ὁ Χριστὸς μας παιδιὰ μᾶς καλεῖ.

—ο—

(\*Επωδός)

Εὐτυχία Εἰρήνη χαρὰ  
ὁ Χριστὸς τὴ χαρίζει παιδιὰ

—ο—

Προχωρεῖτε ἡ μέρα φωτίζει  
καὶ ὁ ἥλιος θὰ λάμψη λαμπρὸς  
κάθε πάθος καὶ πλάνη ἀφανίζει  
ὁ Χριστὸς μας παιδιὰ ὅλ' ἔμπρὸς

—ο—

Μὰ μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ νέοι  
στηριχτήτε στὸν ἅγιο σταυρὸ  
στὶς φουρτούνες σταθῆτε γενναῖοι  
μὴ φοβᾶστε κανένα κακό

—ο—

Εἶναι δόξα σὲ ὅποιον νίκηση  
τὶς κακίες τοῦ κόσμου αὐτοῦ  
καὶ τὸν δρόμο τὸν ἴσιο βαδίση  
μὲ ἀγάπη καὶ πίστη Χριστοῦ

—ο—

Μιά καινούργια ζωὴ λαχταροῦμε  
μὲ ἀγάπη εἰρήνη καὶ φῶς  
εὐτυχία κι' αὐτὰ ποῦ ποθοῦμε  
στοὺς πιστοὺς τὰ χαρίζει ὁ Χριστὸς

\* Ἐχει μελοποιηθεῖ ἀπὸ τὸν καθηγητὴν  
τῆς Ὠδίκης κ. Ἰωάν. Μανιουδάκη.



## ΤΗ ΖΗΤΟΥΜΕ

Ζητούμε φῶς περίσιο φῶς γύρω μας νὰ φωτίση  
καὶ τὸ σκοτάδι μέσα μας κι' αὐτὸ νὰ διαλύση.  
Ὅσα παραστρατήματα μᾶς τυραννοῦν καὶ λάθη,  
νὰ πάψουν κι' ἀπὸ τῆ ψυχῆ νὰ σβύσουνε τὰ πάθη.  
Θέλομε ἥλιο λαμπερὸ τὸ δρόμο νὰ μᾶς δείχνη  
καὶ στὴ καρδιὰ ἀγαλλίαση καὶ φωτισμὸ νὰ ρίχνη.  
Ζητούμε ὄροσερὴ πηγὴ σὺν λάφια διψασμένα  
διαβάτες εἰς τὴν ἔρημιὰ μὲ πόδια ἀποστεμένα.  
Μὰ νᾶναι ἀστείρευτο νερὸ τῆ φλόγα νὰ μᾶς σβύση  
κι' ἡ διψασμένη μας καρδιὰ κι' αὐτὴ νὰ γίνη βρύση.  
Ποτάμι: ὀλοκάθαρο νὰ τρέχη νὰ ποτίζη  
ἄλλες καρδιές ποὺ καίγονται στὴ δίψα νὰ ὀροσίζη.  
Ζητούμε δέντρο ἰσχιόφυλλο καὶ ὄμορφο νὰ βροῦμε  
στὴ ὄροσερὴ του τῆ σκιὰ γλυκὰ ν' ἀναπαυθοῦμε.  
Καὶ ἡ ψυχὴ μας νὰ μεθᾶ μὲ ὑπέρκοσμη γαλήνη  
καὶ τὴν οὐράνια χαρὰ στὰ δάθη μας νὰ κλείνη.  
Ζητούμε σ' ἕνα ἤσυχο ν' ἀράξωμε λιμάνι  
ἢ καταγίδα κι' ὁ βορηᾶς ποτὲ νὰ μὴ τὸ πιάνη.  
Νὰ μὴν ὑπάρχουν κύματα ὁ ἄνεμος νὰ μερίσση  
καὶ στῆς ψυχῆς τὸ πέλαγος τὴν ἡρεμία ν' ἀπλώση.  
Ρωτήσαμε γιὰ ὄλα αὐτὰ τοῦ ἀνθρώπου τῆ σοφία  
τὴν πείρα τὴν καθημερινὴ κι' ὄλη τὴν ἱστορία,  
Καὶ κείνα μᾶς ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη  
πῶς ὄλα τούτα ποὺ ζητᾶς ταλαίπωρε διαβάτη,  
Τὸ φῶς, τὸ ὄροσερὸ νερὸ, τὸ δέντρο, τὸ λιμάνι  
εἶν' ὁ Χριστός, κι' ὅτι σοῦ ποῦν ἀντίθετο, εἶνε πλάνη.  
Γι' αὐτὸ σὲ Κεῖνον δώσαμε τὸν νοῦ καὶ τὴ καρδιὰ μας  
καὶ Σὺ Χριστέ θὰ ὀδηγής στὴ γῆ τὰ βήματά μας.

## ΥΠΟΜΟΝΗ

“Όταν ἡ μαύρη συμφορά σέ δέρνει  
σέ συγκλονίζει καί τό εἶναι σου δονεῖ  
ὅταν ἡ θλίψη στήν ἀπόγνωση σέ φέρνει  
κάποια φωνή σοῦ ψιθυρίζει ὑπομονή.

“Όταν ὁ φθόνος ὡσάν νέφος ὑψωμένο  
βροντᾷ κι’ ἀστροπελέκια ἐγκυμονεῖ  
καί σέ κυκλώνει σάν καμίνι φλογισμένο  
κάποια φωνή σοῦ ψιθυρίζει ὑπομονή

“Όταν ἡ πείνα καί ἡ στερήση σέ πνίγει  
καί γύρω σου κανεῖς δέν συμπονεῖ  
καί βλέπεις τό μυαλό πῶς πάει νά φύγη  
κάποια φωνή σοῦ ψιθυρίζει ὑπομονή.

“Όταν βρέθῃς σέ κίνδυνο μεγάλο  
κι’ εἶν’ ἡ ζωή σου καί ἡ θέση σου δεινῇ  
στά βάθη σου θ’ ἀκούσης χωρίς ἄλλο  
κάποια φωνή ποῦ ψιθυρίζει ὑπομονή.

“Όταν ἡ ματαιότητα σέ ζώνει  
καί σέ πλανᾷ τῆς ἀμαρτίας ἡ ἡδονή  
μόνάχα ἓνα φάρμακο σέ σώνει  
κάποια φωνή ποῦ ψιθυρίζει ὑπομονή.

“Όταν σκληρᾷ ἡ ἀρρώστεια σέ παιδεύει  
καί τυρανιέται τό κορμί σου καί πονεῖ  
κι’ ὅταν τό χέρι τοῦ θανάτου σέ χαϊδεύει  
κάποια φωνή σοῦ ψιθυρίζει ὑπομονή.

Εἶν’ ἡ φωνή τοῦ Ἐσταυρωμένου  
π’ ἔχει στά πέρατα τοῦ κόσμου ἀπλωθεῖ  
εἶναι ἡ φωνή τοῦ πρώτου πονεμένου  
«ὁ ὑπομείνας μέχρι τέλους θά σωθῇ...».

## ΟΛΟΙ ΕΝΩΜΕΝΟΙ \*

Ἐλάτε ὄλοι ν' ἀδελφωθοῦμε  
ἔφτασ' ἡ ὥρα γιὰ νὰ χαροῦμε  
καὶ τῆς ἀλήθειας τ' ἅγιο φῶς  
θὰ μᾶς φωτίζει εἰν' ὁ Χριστός

—ο—

(\*Ἐμφῶδες)

Ὅλοι ἐνωμένοι  
καὶ μᾶς πρόσμνευι  
ὁ Ἄρχηγός μας  
Ἰησοῦς Χριστός

—ο—

Μ' ἀφίσωμ' ὄλοι τίς ἀμαρτίες  
μίσση καὶ πάθη καὶ ἀδικίες  
Νᾶν' ἡ ζωὴ μας πάντα σεμνή  
καὶ ἡ ψυχὴ μας ἅγια κι' ἀγνή.

—ο—

Βοήθα Κύριε νὰ σ' ἀγαποῦμε  
τὸ θέλημά Σου νὰ ἐκτελοῦμε  
πάντα μὲ πίστη εὐλικρινή  
σὲ θεία λατρεία παντοτεινή

—ο—

Ψυχές νὰ φέρωμε γιὰ νὰ σωθοῦνε  
ἀπὸ τῆ πλάνη τους νὰ λυτρωθοῦνε  
Μὴ λησμονάει κανεὶς πιστός  
πὼς ἀρχηγός μας εἰν' ὁ Χριστός

—ο—

Ὅλοι ἐνωμένοι  
Αὐτός μᾶς φέρνει  
στὴ βασιλεία  
τῶν Οὐρανῶν.

\* Ἐχει μελοποιηθεῖ ἀπὸ τὴν καθηγήτριαν  
τῆς ᾠδικῆς κ. Αἰκ. Δαρμάρου.

## Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΑΣ

“Ολοι μαζί με μία καρδιά με πίστη νά σταθοῦμε  
στὸν Πλάστη μας καὶ Λυτρωτῆ μιᾶ προσευχῆ νά ποῦμε  
Οὐράνιε Πατέρα μας ποῦ στέλνεις ἰ' ἀγαθὰ Σου  
καὶ τρέφεις Παντοδύναμε ὅλα τὰ πλάσματά Σου  
βοήθη ὅλους τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀρρωστημένους  
τοὺς ἄστεγους τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς κατατρεγμένους.  
Τὴν προσευχὴ μας ἄκουσε Πανάγαθε Πατέρα  
καὶ κάνε μας χαρούμενους καὶ τοῦτη τὴν ἡμέρα  
Δός μας υἰεῖα στὴ ψυχὴ καὶ δύναμη στὸ σῶμα  
καλὴ καρδιά καὶ φῶτιση νά σέ ὑμνῆ τὸ στόμα  
Εὐλόγησε τὰ ἔργα μας τοὺς κόπους τὴν τροφὴ μας  
καὶ στὴν αἰώνια χαρὰ δόξα τὴν ψυχὴ μας.

## ΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ

Τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο πολὺ τὸ ἀγαποῦμε  
γιατὶ γιὰ μᾶς εἶναι μιὰ μάνα στοργικὴ  
καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ φῶς μᾶς ἄξιωσε νὰ δοῦμε  
καὶ στὴ ψυχὴ μας δίνει λάμψη θεϊκὴ

—ο—

(Ἐπῶδος)

Τὸ κατηχητικὸ μέσ' τ' ἅγια του φτερά  
τὸ κατηχητικὸ μας, μᾶς δίνει τὴ χαρὰ

—ο—

Στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο ζωὴ ἀρχίζει νέα  
ὡς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ ἀληθινοὶ  
θ' ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὴν πίστη μας γενναῖα  
καὶ ἡ ἀξία τῆς θρησκείας θὰ φανῆ

—ο—

Τοῦ κατηχητικοῦ παιδιὰ εἴμαστ' ἀδελφωμένα  
μὲ τὴν ἀγάπη του μᾶς ἔνωσ' ὁ Χριστὸς  
καὶ μὲ τὴ πίστη του θὰ ζοῦμε ἔνωμένα  
ὡς εἶναι στὸν αἰῶνα εὐλογητός.

\* Ἐχει μελοποιηθεῖ ἀπὸ τὸν αἰδ.  
Πέτρον Παπουτσάκη.

## ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Σπέρνε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ ἀκούραστε ἐργάτη  
μὴ σ' ἀπελπίσουν τὰ κλαδιά τ' ἀγκάθια καὶ οἱ βάτοι.  
Μὲ ζῆλο ὄργωνε τὴ γῆ τὴν ἀγρονη καὶ στεῖρα  
κι' ἂν δῆς πὼς ἐφυτρώσανε ἀγριόχορτα καὶ ἦρα  
μὴ πῆς ὁ κόπος χάθηκε καὶ τὴ δουλειὰ ἀμελήσης  
μιά μέρα πλοῦσια θυμωνιά στ' ἄλῳν σου θὰ στήσης  
Φυσᾶ ὁ βορηᾶς καὶ παγωνιά ἀπλώνεται στὴ φύση  
μὰ σένα ἐργάτη τοῦ Χριστοῦ τίποτε μὴ φοβίση.  
Εἰς τὸ χωράφι τῆς ψυχῆς ποὺ πίκρες τὴν παιδεύουν  
καὶ μέριμνες καὶ ἡδονές ἄγρια τὴν υπερδεύουν,  
ἐργάζου πάντα εἰλικρινᾶ νὰ φύγη κάθε ἀγκάθι  
σπέρνε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μὲς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη  
Κι' ἂν γύρω σου λυσσομανᾶ τοῦ κόσμου ἢ κακία  
καί σπέρνει τὰ ζιζάνια καὶ μῖσος κι' ἀδικία  
κάποτε θὰ ξερριζωθοῦν γιατί ἡ ἀλήθεια μένει  
καὶ μιά χαρὰ παντοτεινὴ ψηλά σὲ περιμένει.

## ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ \*

Ἐμπρός παιδιὰ ἔμπρός παιδιὰ  
Στρατὸς τῆς εἰρήνης νὰ γινώμε τώρα  
εἶν' ὁ καιρὸς τῶν ἀρετῶν  
Ἐμπρός καὶ ἔφτασε ἡ ὥρα  
Νὰ πᾶμε ἅλοι στὸ Χριστό, εἰς τὸν Χριστό

—ο—

(Ἐπιφθόσ)

Ἐμπρός παιδιὰ...  
Μικροὶ καὶ μεγάλοι κοντὰ στὸν Χριστό μας  
εἶν' ἡ Ἀλήθεια ἡ Ζωὴ  
αὐτὸς θὰ δώσῃ στὸν λαὸ μας  
χαρὰ εἰρήνη, ἀρετὴ, ναὶ ἀρετὴ.

—ο—

Ἐμπρός παιδιὰ...  
ἂν θέλῃ ὁ κόσμος νὰ βρῇ εὐτυχία  
τὴν ἁμαρτία ἄς ἄρνηθῇ  
ἄς διώξῃ κάθε του κακία  
καὶ μὲ ἀγάπη ἄς ἐργασθῇ, ἄς ἐργασθῇ

—ο—

Ἐμπρός παιδιὰ...  
εὐρήκαμε τώρα τὸν δρόμο ποὺ σώζει  
χαράζει ἡ Ἀνατολὴ  
καὶ θὰ δουλέψωμε μὲ πίστη  
στὴν Ἱερὰ Ἀποστολή— Ἱεράποστολή.

\* Ψάλλεται ὅπως τὸ παλαιότερο τραγοῦδι «Δόξα Θεῷ».

# ΑΓΑΠΗ

Ἀγάπη, κόρη εὐλογητή,  
μὲς τῆ καρδιά μου ν' αναβλύσῃς  
πηγὴ καθάρια τόσο ποθητὴ  
ζωὴ ἀληθινὴ νὰ μοῦ χάρισης

—ο—

Ἀλάθευτος νᾶσ' ὁδηγός  
στὴ σκέψη μου σὺ κυβερνήτρα  
σὲ πόνους σὲ κινδύνους βοηθός  
ἔσὺ κάθε κακίας καταλύτρα

—ο—

Ἀγάπη μ' ἄσπρη φορεσιά  
κοντὰ μου νᾶσαι νύχτα μέρα  
σὲ κάθε θλίψη καὶ ἀπελπισιά  
ἔσὺ νὰ εἶσαι στοργικὴ μητέρα.

—ο—

Νὰ τρέχω πάντα ὅπου πεινοῦν  
πάνω στ' ἀρρώστου τὸ κρεβάτι  
παρήγορος σὲ κείνους ποὺ θρηνοῦν  
τὸν δύστυχο νὰ βοηθῶ διαβάτη

—ο—

Σὲ ἔργα ἅγια καὶ τρανά  
ἔσὺ νὰ μὲ κρατᾶς κοντὰ σου  
ποτέ τὸ μῖσος μὴ μὲ τυραννᾶ  
ποθῶ βαθεῖά τῆ συντροφιά σου

—ο—

Βοήθησέ με νὰ σὲ βρῶ  
νὰ μείνω πάντα στὸ πλευρὸ σου  
γλυκειὰ ἀγάπη, πόσο λαχταρῶ  
νὰ πάρω λίγο τὸ σταυρὸ σου.

—ο—

Καὶ ν' ἀνεβῶ στὸ Γολγοθᾶ,  
ποὺ τὸν καθένα περιμένει  
μὲ ἀνοιχτὴ τὴν θεϊκὴ ἀγκαλιά  
ἢ ἅγια ἀγάπη σταυρωμένη



## ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

Τὰ δίχτυα ἀκακῶν ψαριῶν ἀφήσατε στὰ πλοῖα  
καὶ νὰ φαρεύετε φυγῆς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας  
σὰς κάλεσε ὁ ἀγνωστος μαγευτικὸς διαβάτης  
καὶ ἡ καρδιά σας ἐνοιώσε κάποια Θεοσιμὰ της...  
Εὐτυχισμένη πρόσκληση. Κοντὰ στὸ Ναζωραῖο  
ἐβρήκατε ὅτι καλὸ ἰδανικὸ κι' ὠραῖο...  
Δίχτυα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θάλασσα ἢ κοινωνία  
ψάρια ὠραῖα οἱ ἄνθρωποι καὶ πλοιοὶ ἢ Ἐκκλησία.  
Σὰς ὥπλισε μὲ δύναμη οὐράνια καὶ θεία  
νὰ μὴ μπορῆ ν' ἀντισταθῆ μπροστὰ σας ἢ καμία  
Κύματα, ἀνέμοι, θυελλες ἐπάνω σας χυμῆξαν  
ἀμέτρητοι κατατρεγμοὶ καὶ κίνδυνοι σὰς ἐρῆξαν  
Ἄπιστοι καὶ ψευδάδελφοι, αἰρετικοὶ καὶ πλᾶνοι  
ἀσθένειες καὶ φύλακὴ κι' ὅσα ὁ νοῦς μας δάνει  
ναυάγια στὶς θάλασσες στὶς ἐρημιὰς ληστεῖες  
γύμνια καὶ κρυὸ καὶ κούραση καὶ πείνα καὶ νηστεῖες  
Μὰ εἶλα τὰ ἐνικήσατε κρατώντας τὸ σταυρὸ σας,  
καὶ στὸν δικὸ σας Γολγοθᾶ ὅπως καὶ ὁ Κύριός σας  
τὸν στήσατε, καὶ νικητὲς εἰς τὸ μεγάλο ἀγῶνα  
σὰς ἐστεφάνωσε ὁ Χριστὸς μὲ δόξα εἰς τὸν αἰῶνα  
Ὡ! δοξασμένοι Ἀπόστολοι μιά χάρη σὰς ζητοῦμε  
θῶστε μας φλόγα στὴ ψυχὴ νὰ σὰς ἀκολουθοῦμε...

## ΑΙΩΝΙΑ ΑΝΟΙΞΗ

Ἄγριος χειμώνας, παγωνιά  
πέφτουν τὰ φύλλ' ἀπ' τὰ κλαδιά τους  
ἀνέμοι μαύρη καταχνιά  
πουλιά καὶ ζῶα στὴ φωλιά τους

—o—

Σκέπασαν κάμπους καὶ βουνά  
τὰ χιόνια κι' ὁ βορῆς σφυρίζει  
θαρρεῖς κι' ὁ θάνατος περνᾷ  
καθὼς ἡ θάλασσα μουγκρίζει

—o—

Φρίκη παντοῦ καταστροφή  
τί θ' ἀπογίνῃ ποῖός τὸ ξέρεϊ.  
Μιά ἐλπίδα ἀπόμεινε κουφή  
πῶς πάλι θάρθῃ καλοκαίρι.

—o—

Μὲς τὸ χειμῶνα ποῦ σκληρὰ  
παιδεύει ὀλόκληρη τὴν πλάση  
πόσ' ἡ ψυχὴ μου λαχταρᾷ  
αἰώνια ἀνοιξὴ νὰ φτάσῃ.

## Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΟΥ

Παντοῦ κυττάζω ἐκκλησιᾶς  
στὶς πόλεις καὶ στὶς λαγκαδιὰς  
κι' εἶναι μικρὲς κι' εἶναι μεγάλες  
καὶ κάθε μέρα κτίζουν ἄλλες.

—ο—

Ψηλά στὶς ράχες σὰν φωλιὰς  
κι' ἄλλες κρυμμένες στὶς σπηλιὰς  
πλούσιες τρανὲς καὶ ξεχουσμένες  
κι' ἄλλες φτωχὲς καὶ ξεχασμένες

—ο—

Μὰ ἐγὼ θὰ κάμω τὴν καρδιά  
Πανῶρια, Κύριε ἐκκλησιὰ  
μέσα στὰ βᾶθη μου τὴ κτίζω  
νὰ τὴν τελειώσω ὅλο πασχίζω.

—ο—

Χριστέ, μὲ φλόγα Ἱερὴ  
καὶ μὲ ἐλπίδα σταθερὴ  
κτίζω, γιὰτ' ὁποῖος σὲ πιστεύει  
μέσα του πρῶτα σὲ λατρεύει

## ΤΩΡΑ ΖΗΤΟΥΜΕ \*

Τώρα στή βαρυχειμωνιά τῆς ἁμαρτίας μας  
στοῦ κόσμου τῆ μεγάλη συμφορὰ  
πού πάνω στὰ ἐρείπια τῆς δυστυχίας μας  
ἀπλώνει ἡ φρίκη τοῦ θανάτου τὰ φτερά

—ο—

(Ἐπώδως)

Τώρα ζητοῦμε Χριστέ βοήθεια  
μόνο ἐσύ σαι γιά μᾶς ἀλήθεια  
Σέ ἱκετεύομε μὲ τὴν καρδιά μας  
Κύριε, ἄκου μας στή συμφορὰ μας

—ο—

Τώρα πού μᾶς παιδεύει ἡ κακία μας  
κι' ἀμέτρητες μᾶς ἄνοιξε-πληγές  
κι' εἶναι ναυάγιο ἡ δόλια ἡ κοινωνία μας  
κι' ἀκούεις κλάματα καί θρήνους καί κραυγές  
τώρα ζητοῦμε Χριστέ

—ο—

Τώρα πού χύνεται αἷμα καὶ δάκρυ  
καὶ γίναμε θηρία στή ψυχὴ  
γιατὶ τῆ πίστη μας πετάξαμε στήν ἄκρη  
καὶ πόλεμος στὰ πέρατα ἀντηχεῖ  
Τώρα ζητοῦμε Χριστέ..

\* Ἔχει μελοποιηθεῖ ἀπὸ τὸν  
μουσικόν κ. Κ. Κωστούρακη

## Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Πρὶν ὁ ἥλιος ἀνατελεῖ  
σήμερα εἶχα σηκωθεῖ  
μὲ χαρὰ καλοὶ μου φίλοι,  
καὶ στὸν κήπο εἶχα χωθεῖ

—ο—

Εἶδα ὁμορφα λουλούδια  
ποὺ χιλιόχρωμα ἀνθοῦν  
κι' ἄκουσα χίλια τραγούδια  
τῶν πουλιῶν ποὺ κελαΐδουν

—ο—

Εἶδα κι' ἓνα χελιδόνι  
νὰ πετᾷ ψηλά γοργά  
ἄκουσα κι' ἓνα ἀηδόνι  
νὰ μοῦ γλυκοτραγουδᾷ

—ο—

Εἶδα στ' ἀπαλὸ χορτάρι  
μικρὰ ζῶα νὰ γυρνοῦν  
κι' ἄκουσα μὲ τόση χάρη  
τὰ μελίτσια νὰ περνοῦν

—ο—

Εἶδα κι' ἄκουσα ἄλλα τόσα  
μέσ' τὸν κήπο τὴν αὐγή  
νὰ τὰ πῆ δὲν ξέρει ἡ γλῶσσα  
ὅσα νοιώθει ἡ ψυχὴ

—ο—

Μόνο οἱ ἅγιοι ὁπαδοὶ Σου  
ξέρουν, Κύριε νὰ ὕμνοῦν  
τὴ ζωὴ τοῦ Παραδείσου  
ποὺ ὅλα τοῦτα μᾶς μηνοῦν

## ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΝΑΖΩΡΑΙΟ

"Οποιος ποθει στον κόσμο αυτό να βρῆ χαρά  
πρέπει τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ να βάλῃ στὴν καρδιά:  
θὰ τὸν στολίζῃ ἡ ἀρετὴ θὰ τὸν λαμπρύνῃ  
ἀπὸ πηγὴ ἀστείρευτῆ νερὸ θὰ πίνῃ.

"Ἐνα νερὸ ἀθάνατο ὠραῖο καὶ γλυκὸ  
ποὺ τρέχει ἀδιάκοπα πᾶν' ἀπὸ τὸ σταυρὸ.  
Σβύνει τὴ δίψα τῆς ψυχῆς καὶ τὴ χορταίνει  
ὅταν μὲ πίστη στὴ πηγὴ κανεὶς πηγαίνει  
κι' ἂν εἶναι ὁ δρόμος δύσκολος στενὸς ἀνηφοριὰ  
δίδει χαρὰ ὅση καμμιά τοῦ κόσμου αὐτοῦ χαρὰ.

Μὴ σὲ τραβήξῃ ἡ ματαιότητα κι' ἡ πλάνη  
καὶ πῆς εἴμ' εὐτυχῆς καὶ τοῦτο φτάνει  
Δὲν φεύγει ἡ δίψα τῶν σοφῶν μὲ τὴ σοφία  
οὔτε οἱ δόξες κι' οἱ τιμὲς ἔχουν ἀξία  
μὲ ἀπολαύσεις δύναμη καὶ πλοῦτο  
δὲν ἀποκτᾶς τὴν εὐτυχία στον κόσμο τοῦτο  
τὴν εὐτυχία τὴ χαρὰ καὶ κάθε ὠραῖο  
ὦ ἄνθρωπε, θὰ βρῆς κοντὰ στὸ Ναζωραῖο.

## ΟΣΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΩΘΟΥΝ \*

“Ολοι μας μ’ ένα σκοπό  
τὸν Χριστό μας ὀδηγὸ  
ξεκινούμε γιὰ τοῦ κόσμου τὸ καλό.  
Προχωροῦμε σταθερὰ  
στὸ καθῆκον μὲ χαρὰ  
μὲ τὴ πίστη ριζωμένη στὴν καρδιά.

—ο—  
(\*Επωδός)

Εὐτυχία καὶ ἀγάπη καὶ εἰρήνη  
μᾶς χαρίζει ὁ Χριστὸς  
κι’ ὅσοι θέλουν νὰ σωθοῦνε  
ἄς γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς.

—ο—

Τὴν μεγάλη ἐντολὴ  
ὁ κάθε ἕνας ἄς σκεφθῆ  
πῶς θὰ εἴμαστε μὲ ὅλους ἀδελφοί.  
“Ολοι δίκαιοι καὶ ἀγνοί  
τίμιοι καὶ ταπεινοί,  
φίλοι σου Χριστέ μου ἀληθινοί.

—ο—

Μιὰ ὑπόσχεση τρανὴ  
δίνομ’ ὅλοι μας μαζὶ  
στὴ κακία οὔτε ἕνας νὰ μὴ ζῆ.  
Θὰ κηρύξωμε παντοῦ  
μὲ ἀπόφαση πιστοῦ  
τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ.

—ο—

“Ὅσοι θέλουν νὰ σωθοῦν  
στὸ Χριστὸ πρέπει νὰ ῥθοῦν  
μὲ ἀπόφαση καὶ πίστη νὰ τοῦ ποῦν:  
Σ’ ἀγαποῦμε Λυτρωτὴ  
τώρα δοῦλοι σου πιστοί  
θὰ δουλέψωμε γερὰ στὴν ἀρετὴ...

\*“Ἐχει μελοποιηθεῖ ἀπὸ τὸν  
αἰθ. Πέτρον Παπουτσάκη

## ΚΛΑΙΩ

Κλαίω με δάκρυ καφτερό  
πικρό φαρμακεμένο  
καθώς σε βλέπω στο σταυρό  
Χριστέ μου καρφωμένο

—ο—

Κλαίω για τὰ φαρμακερά  
καρφιά, για τὸ στεφάνι  
καὶ κείνη ἡ λόγχη στήν πλευρά  
ποῦ νερὸ κ' αἷμα βγάνει

—ο—

Κλαίω για τοὺς ἀμαρτωλοὺς  
τοὺς πονηροὺς ἐχθροὺς σου,  
ποῦ δὲν ἐνοιῶσαν τοὺς πολλοὺς  
κι' ἀπίερους οἰκτιρμοὺς Σου

—ο—

Κλαίω τὴν ἀδικη σφαγὴ  
τὰ τόσα αἵματά Σου  
μὰ ἡ δική σου ἡ πληγὴ  
σώζει τὰ πλάσματά Σου...

—ο—

“Ὅμως ἀπ' ὄλα πιὸ πολὺ  
κλαίω τὸν ἑαυτὸ μου  
κι' ἐγὼ σε πότισα χολή  
τὸν Κύριο καὶ θεὸ μου.

—ο—

Κλαίει ἡ καρδιά μου σπαρταρῶ  
καὶ τὴν κεντοῦν οἱ πόνοι  
νά σοῦ μιλήσῃ λαχταρῶ  
σταυρὸ βαρὺ σηκώνει.

—ο—

Κλαίει δυὸ λόγια θὰ σοῦ πεῖ  
βγαλμένα ἀπὸ τὰ βάθη  
«θυμήσου με, σὰν τὸν ληστὴ  
σὴν βασιλεία ποῦ θάρθη».



## ΒΡΗΚΑΜΕ ΤΟ ΦΩΣ\*

Χριστέ τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια  
τὴν εὐτυχία τὴ χαρὰ  
εὐρήκαμ' ὄλοι μας κοντὰ Σου  
τ' ὁμολογοῦμε σταθερά.

—ο—

(Ἐπῳδός)

Βρήκαμε τὸ φῶς εἶναι ὁ Χριστός  
ἀλήθεια καὶ ζωὴ καὶ χαρᾶς πηγὴ  
ἔλατε στὸν Χριστὸ τὸν μόνο ὁδηγὸ  
στὸ δρόμο τὸ σωστὸ τὸν Χριστιανικόν  
Μὲ μιὰ πίστη μιὰ καρδιά  
ὄλοι στὸ Χριστὸ παιδιά.

—ο—

Δὲν ζοῦμε πιά μεσ' τὸ σκοτάδι  
στὸ ψέμμα στὴ διαστροφή  
στὴν πλάνη καὶ στὴν ἀμαρτία  
ποὺ φέρνουν τὴ καταστροφή

—ο—

Τὸ ἔργο μας καὶ ἡ ζωὴ μας  
στὴ πίστη πάνω ἔχει κτιστεῖ  
γιαὐτὸ καλοῦμε τοὺς ἀνθρώπους  
νὰ γίνουνε πιστοί.

—ο—

Ἐλατε ἄνθρωποι μαζί μας  
Πιστέψτε ὄλοι στὸν Χριστὸ  
τιμὴ καὶ δόξα μᾶς προσμένει  
ἐκεῖ ψηλά στὸν οὐρανό.

\* Ἐχει μελοποιηθεῖ ἀπὸ τὸν  
αἰδ. Πέτρον Παπουτσάκη.

## ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΨΥΧΗ ΜΟΥ

»Ωρα ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι»

Βαρὺς ὁ ὕπνος καὶ βαθὺς  
σ' ἔχει ψυχὴ μου ναρκωμένη  
καὶ κινδυνεύεις νὰ χαθῆς  
στὴ πλάνη τούτῃ βυθισμένη

—ο—

Ναρκώθηκες τόσο πολὺ  
στὸ σκοτεινὸ τάφο κλεισμένη  
φορμάκια πίνεις καὶ χολὴ  
ἀπὸ τὰ πάθη μεθυσμένη

—ο—

Τὰ νέφη διάλυσε μὲ μιὰ  
οὔτε στιγμή μὴν ἀναβάλης  
σκέψου τὸ χάος τῆ ζημιὰ  
μ' ἀναισθησία σου ἂν σφάλῃς

—ο—

Τὰ χιόνια λιῶσε μὲ πνοὴ  
πύρινη μέσ' ἀπὸ τὰ στήθια  
γεμάτῃ φλόγα καὶ ζωὴ  
στάσου στὴ πίστῃ στὴν ἀλήθεια

—ο—

Ψυχὴ μου κύτταξε τὸ φῶς  
ἄνοιξε τὰ κλειστά σου μάτια  
τῆς ἀρετῆς εἶναι σοφός  
ἔποιος πατεῖ τὰ μονοπάτια

—ο—

Τ' αὐτιά σου τέντωσε γερὰ  
ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ κλαίει  
μὲ λόγια ἕγια καὶ ἱερά  
καὶ μὲ παράπονο σοῦ λέει

—ο—

Ψυχὴ μου, ὦ γλυκειά ψυχὴ  
σῆκω καλὴ μου καὶ προχώρα  
νηστεία ἀγρυπνία προσευχὴ  
ἐγγίζει ἡ φρικτὴ ἡ ὥρα

## ΤΟ ΞΩΚΛΗΣΙ

Είδα τόσο ρημαγμένο  
τό ξωκλήσι τό φτωχό  
σάν καράβι άπορριγμένο  
μές τά βράχια μοναχό.

—ο—

Μιά φορά πρίν νά γεράση  
είχε δόξα θαυμαστή.  
Τι χαρές ἔχει περάσει  
πρίν σάν τώρα ξεχαστεί !

—ο—

Πανηγύρια, ψαλμωδίες  
βλογημένοι αὐτοί οί καιροί  
μέσ' οὐράνιες εὐλογίες  
καί μέ πίστη φλογερή.

—ο—

Τώρα άλύπητα πεσμένα  
πόρτες τέμπλα του στή γῆ  
τά καντήλιά εἶναι σπασμένα  
νεκρική παντοῦ σιγή.

—ο—

Χάμω βρώμες καί σκουπίδια  
πέτρες ξύλα ἕνα σωρό,  
ποντικοί, πούλιά καί φίδια  
στήνουνε θαρεῖς χορό.

—ο—

Καί στήν τράπεζα τήν ἅγια  
μιά κατσίκα, ποῦ κι' αὐτή  
ἤρθε άπ' τοῦ βουνοῦ τά πλάγια  
πάνω ἐδῶ νά ἀναπαυτῆ.

—ο—

Κι' εἶπα : Θεέ μου πάντα μένει  
μιά ἀλήθεια κι' ἀντηχεῖ  
πιό πολύ εἶναι ρημαγμένη  
τῶν ἀνθρώπων ἡ ψυχή....

## Η ΦΛΟΓΑ

Μιά φλόγα καίει τὴ καρδιά μας  
δὲν μᾶς ἀφήνει οὔτε στιγμή  
κινεῖ γοργὰ τὰ βήματά μας  
γιὰ ἓνα σκοπὸ τρανὸ στὴ γῆ

—ο—

Μᾶς φέρνει στ' ἄρρωστου τὴ κλίνη  
στοὺς πονεμένους μὲ στοργή  
καὶ τοῦ Χριστοῦ μας τὴν εἰρήνη  
ζητᾷ ν' ἀπλώσωμε στὴ γῆ

—ο—

Θέλει στὸ πένθος νὰ πενθοῦμε  
νὰ μὴ ξεχνοῦμε τὸν φτωχὸ  
στὴ θλίψη νὰ παρηγοροῦμε  
καὶ νὰ πονοῦμε τὸ ὄρφανό.

—ο—

Μισοῦμε κάθε ἀδικία  
κι' ἔχομε μόνη μας χαρὰ  
νὰ ξερριζώνετ' ἡ κακία  
ἀπὸ τ' ἀνθρώπου τὴ καρδιά.

—ο—

Γι' αὐτὸ ὅπου πᾶμε ὅπου σταθοῦμε  
θὰ διαλαλοῦμε τὸ σωστὸ  
κι' ὅλο τὸν κόσμον θὰ καλοῦμε  
ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστό.

—ο—

Χαρὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει  
καὶ τὴν ἀγάπη ὑπηρετεῖ  
κι' ἀγόγγυστα κι' ἀγνὰ ξοδεύει  
τὶς μέρες του στὴν ἀρετή.

—ο—

Ὅταν περάσουνε τὰ χρόνια  
στὴ πρόσκαιρη ζωὴ αὐτὴ  
θὰ ζῆ χαρούμενος αἰώνια  
κοντὰ στὸ θεῖο Λυτρωτή.

## ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ \*

Όταν βλέπεις τὰ παιδάκια  
κι' εἶναι σάν τ' ἄθωα ἀρνάκια  
ἡ καρδιά σου πλημμυρίζει  
ἀπὸ μιὰ χαρὰ γεμίζει

(Ἐπῶδος)

κι' εἶναι φρόνιμα σεμνά  
τὰ παιδάκια τὰ καλὰ

—ο—

Εἰς τὸ σπίτι ἡσυχία  
οὔτε μιὰ ἀταξία  
στοὺς γονεῖς των ὑπακοῦνε  
τ' ἀδελφάκια ἀγαποῦνε

—ο—

Στὸ σχολεῖο ποὺ πηγαίνουν  
μόνο τὸ καλὸ μαθαίνουν  
εἰς τὸ δρόμο τους δὲν στέκουν  
μὲ κακοὺς φίλους δὲν μπλέκουν

—ο—

Σὲ κακὲς πράξεις δὲν τρέχουν  
πονηριὲς ποτὲ δὲν ἔχουν  
τὴν ἀλήθεια ἐκτιμοῦνε  
καὶ τὸ ψέμμα τὸ μισοῦνε

—ο—

Σάν κτυπάει ἡ καμπάνα  
σάν φιλόστοργή μας μάνα  
τρέχουνε στὴν Ἐκκλησία  
γιὰ ν' ἀκούσουν λειτουργία

—ο—

Παιδιά σ' ὅλη τὴ ζωὴ σας  
κάνετε τὴ προσευχή σας  
θὰ σᾶς βλέπει ὁ Θεὸς μας  
θὰ σᾶς εὐλογεῖ ὁ Χριστὸς μας

\* Ἐχει μελοποιηθεῖ ἀπὸ τὸν  
μουσικὸ κ. Κ. Κωστούρσκη

Θ Ε Λ Ω

Θέλω Χριστέ μου ελικρινά  
κι' δλόψυχα νά σ' αγαπήσω  
νά σε Πατρεύω ἀληθινά  
στήν ἀμαρτία νά μὴ ζήσω

—ο—

Θέλω γλυκά νά μ' ὀδηγή  
τὸ φῶς σου στὸ πυκνὸ σκοτάδι  
κι' ὄλες τίς πίκρες μου στὴ γῆ  
νά τίς θαρῶ δικό σου χάδι.

—ο—

Θέλω νά καίη παντοτεινά  
στά βάθη μου μιά φλόγα θεία  
νά κάψη πάθη σκοτεινά  
τὴ νέκρα καὶ τὴν ἀπιστία.

—ο—

Θέλω μ' ἀγάπη σταθερὴ  
ἐχθροὺς καὶ φίλους ν' ἀντικρύζω  
ν' ἄψω νά καίω σάν κερὶ  
σ' αὐτὸ τὸ δρόμο ποὺ βαδίζω

—ο—

Θέλω στὶς φωτεινὲς κορφές  
τῶν ἐντολῶν σου ἐγὼ γ' ἀνέβω  
νά ζῶ μ' ἐνάρετες μορφές  
στὴ λύτρωσή μου νά πιστεύω.

—ο—

Θέλω Χριστέ μου καὶ ποθῶ  
ἡ δόξα σου νά ἀνατείλῃ  
καὶ στής ψυχῆς μου τὸ βυθὸ  
ν' ἀνάψῃ λαμπερὸ καντήλι.

—ο—

Θέλω Χριστέ μου νά σοῦ πῶ  
πῶς ὄλος εἶμαι πιά δικός Σου  
παλεύω γιὰ νά λυτρωθῶ,  
τὸ ξέρεις ἔρχομαι στὸ φῶς Σου.

## ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Βουνά και θάλασσες και κάμποι  
ἀκούω γλυκά νὰ μοῦ μιλοῦν,  
τώρα ἡ καρδιά μου μέσα λάμπει  
χαρᾶς τραγούδια ἀντιλαλοῦν.

—ο—

Παλιὰ γκρεμίστηκαν καὶ πᾶνε  
συντρίμματα ἔγιναν σωρὸς  
τὰ εἰδῶλα τῆς πλάνης σπᾶνε  
γεμάτος φῶς βαδίζω ἔμπρὸς

—ο—

Διαβῆκαν οἱ παλιοὶ οἱ χρόνοι  
καινούργια σκέψη στὴ καρδιά  
τῆς ἁμαρτίας μου οἱ θρόνοι  
πέφτουν ποῦ μ' ἔπνιγαν βαρειά

—ο—

Καινούργιος κόσμος τώρα ἐκτίστη  
στὴ ρημαγμένη μου ψυχῇ  
μὲ ἀρχιμάστορα τὴν πίστη  
καὶ βοηθὸ τὴν προσευχῇ

—ο—

Θεμέλιο τὴν ἀγάπη ἔχει  
γιὰ πέτρες τὴν ὑπομονὴ  
ἄμμο κι' ἀσβέστη γιὰ ν' ἀντέχει  
ζωὴ ἀγνὴ καὶ ταπεινὴ

Ἄντι γὰρ ξύλινες σανίδες  
στά παραθύρια στή σκεπή  
βάνω τίς πιά γλυκές ἐλπίδες  
τῆ σύνεση τῆ χαρωπή

—ο—

Φωτίζει λαμπερός ὁ νόμος  
τ' εὐαγγελίου τ' ἀγνὸ φῶς  
στὴ μέση εἶναι στημένος θρόνος  
γιὰ νὰ καθίσῃ ὁ Χριστός

—ο—

Κάνε μου Κύριε τῆ χάρη  
σὲ τοῦτ' ἀνέβα τὸ θρονί  
δὲν εἶναι πιά ἡ καρδιά λιθάρι  
ἄκου γιὰ Σένα πῶς πονεῖ.

—ο—

Μᾶς τῶπες Κύριε πῶς θὰ στήσης  
Μονὴ σὲ κείνη τῆ καρδιά  
ποῦ θ' ἀνοιχθῆ σὰν θὰ κτυπήσης  
δίνω Χριστέ μου τὰ κλειδιά

—ο—

Κυβέρνα ὁδήγα τῆ ζωῆ μου  
Σοῦ τῆ χαρίζω Ἰησοῦ  
σκλάβα σου τώρα ἡ ψυχὴ μου  
θὰ μείνῃ πάντα μετὰ Σοῦ.



## Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ\*

‘Ο Χριστός αρχηγός μας παιδιά  
σε μιά νέα ζωή μᾶς καλεῖ  
πόση δόξα τιμὴ καὶ χαρὰ  
Στὸν Χριστὸν νὰ ἀνήκωμε ἡμεῖς

—ο—

(‘Εμφῶδες)

‘Ο Χριστός αρχηγός, ὁ Χριστός ὁδηγός  
ἀλήθεια ζωὴ καὶ φῶς  
ὁ Σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων  
Προστάτης Θεῖος Ἰσχυρός

—ο—

‘Οσοὶ ζοῦνε μακρὰν τοῦ Χριστοῦ  
τὴν ἀλήθεια ποτὲ δὲν θὰ βροῦν  
στὸ σκοτάδι ἢ καρδιά καὶ ὁ νοῦς  
καὶ τὸ φῶς τῆς ζωῆς δὲν θὰ δοῦν.

—ο—

‘Ενωμένοι μὲ πίστη τρανὴ  
μὲ ἀγάπη κι’ ἐλπίδα μαζί  
μιά ζωὴ φωτισμένη κι’ ἀγνή  
ᾧς ἀρχίση καθένας νὰ ζῆ.

\* Ψάλλεται ἐπάνω στὸ  
«Λαμπρότερα ἡλίου ἢ γῆ»

## ΠΡΕΠΕΙ

Πρέπει ν' ανοίξωμε τὸ δρόμο  
ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀρετὴ  
νὰ μάθουν τοῦ Χριστοῦ τὸν Νάμο  
ὄλοι μεγάλοι καὶ μικροί.

—ο—

Πρέπει τὰ δίκτυα μας στὰ βάθη  
τῆς κοινωνίας ν' ἀπλωθοῦν  
κι' ὄσους θὰ πιάσωμε ἀπὸ πάθη  
καὶ στεναγμοὺς θὰ ἀπαλλαχθοῦν

—ο—

Στοὺς ἀδελφοὺς τοὺς πλανημένους  
πρέπει νὰ γίνωμ' ὁδηγοὶ  
στοὺς δυστυχεῖς κι' ἀπελπισμένους  
παρήγοροι καὶ βοηθοὶ

—ο—

Πρέπει νὰ γίνωμε θυσία  
εἰς τῆς ἀγάπης τὸν βωμὸ  
εἶναι μεγάλη εὐεργεσία  
νὰ βροῦν πολλοὶ τὸν Λυτρωμὸ

\* Ψάλλεται πῆνω στὸ παλαιὸ  
Τραγοῦδι «Πᾶσα πνοή...».

## ΤΟ ΦΕΜΙΝΑ

Ἄφοῦ ἐρωτᾷς ὦ ἄνθρωπε, γιατί δὲν εἶν' εἰρήνη  
γιατί ποτάμια αἵματα ἢ οἰκουμένη χύνει  
κι' ἀφοῦ ζητᾷς τὸν ἔνοχο ποῖός εἶν' αἰτία μόνος  
κι' ὄλο τὸν κόσμον τυραννᾷ ἢ συμφορὰ κι' ὁ πόνος  
Μάθε πὼς ὁ καθένας μας, κάνει κακὸ, γκρεμίζει  
μὲ ἄνομα ἔργα κι' ἀδικιὰς τῆ κοινωνία γεμίζει.  
Ὁ μαθητὴς τὸ δάσκαλον ζητᾷ νὰ ξεγελάσῃ  
μ' ἀντιγραφὰς καὶ μὲ ψευτιὰς τῆ τάξιν νὰ περάσῃ  
ὁ δικηγόρος τὴν αὐγὴν παρουσιάζει βράδου  
τὸν ἥλιον τοῦ μεσημεριοῦ τὸν κρύβει στὸ σκοτάδι.  
Καὶ ὁ γιατρός τὸν ἄρρωστο ὅταν τὸν πλησιάσῃ  
πολὺ κακῆ τῆ θέσιν τοῦ θά τὴν παρουσιάσῃ.  
Παίρνει κι' ὁ φαρμακοποιὸς τὴ συνταγὴν στὸ χέρι  
σκόνῃ μὲ καθαρὸ νερὸ γιὰ φάρμακον θὰ φέρῃ,  
Κι' ὁ γαλατῆς πουλεῖ νερὸ στὸν ντενεκὲ γιὰ γάλα  
ζυγιάζεις ψάρια μόνος σου κι' ὕστερα βρίσκεις ἄλλα  
Κρέας παλῆν καὶ γέρικο γιὰ φρέσκο σοῦ πουλοῦνε  
οἱ ἔμποροι οἱ μανάβηδες ἄγρια σὲ γελοῦνε.  
Καὶ ὁ μπακάλης σοῦ πουλεῖ γιὰ βούτυρον τὰ λίπη  
κι' ἀπὸ τὰ κάρβουνα νερὸ καὶ πέτρα δὲν ξελεῖπει  
Στὸ ψέμμα ζῆ ἢ πολιτικὴ καὶ ἢ διπλωματία  
στὸ ψέμμα κι' ἢ φτωχολογία κι' ἢ ἀριστοκρατία,  
Ἔτσι κι' ὁ ἑξακουστός σοφὸς κι' ὁ ἀγράμματος χωριάτης  
καὶ ὁ τεχνίτης ὁ καλὸς κι' ὁ ἄσημος ἐργάτης.  
Στὸ ψέμμα ζῆ καὶ τὸ παιδί κι' ὁ ἄνδρας κι' ἡ γυναῖκα  
ἂν κἀνὴ ὁ ἕνας τὸ καλὸ τοῦ τὸ χαλοῦν οἱ δέκα  
ἔπου κι' ἂν πᾶς ἢ πονηριά ὁ δόλος ἢ ἀπάτη  
σὲ συντροφεύουν δύστυχε τοῦ κόσμου αὐτοῦ διαβάτη  
ὄλοι στὶς πόλεις στὰ χωριά ζοῦμε στὴν ἁμαρτία  
αὐτὴ ἔναι καὶ τοῦ πόνου μας ἢ πιὸ βαθεῖα αἰτία  
Νά, τί ἔναι αὐτὸ ποῦ τυραννᾷ τὴν ἄχαρην ζωὴν μας  
καὶ κολασμένη βρίσκεται στὸ τέλος κι' ἡ ψυχὴ μας  
Γι' αὐτὸ ὅποιος ἄνθρωπος ποθεῖ νάρθῃ στὸν κόσμον εἰρήνην  
στὴν κοινωνία ὁμόνοια καὶ στὸ λαὸν γαλήνη  
πρέπει τὴν ἴδιαν τοῦ ζωῆ πρώτα νὰ διορθώσῃ  
κι' ὕστερα μὲ ἀπόφαση κι' ἀγάπην νὰ ὑψώσῃ  
τὸ λάβαρον τῆς ἀρετῆς καὶ μέσα ἀπὸ τὰ στήθια  
νὰ διαλαλήῃ; Μόν' ὁ Χριστὸς εἶναι ζωὴ κι' ἀλήθεια.

ΨΑΛΛΑ

Ψυχή μου τὰ φτερά σου ἄνοιξε  
πέταξε, στὰ οὐράνια ὕψη  
τοῦ Πλάστη σου τὸ θρόνο ἄγγιξε  
Ἡ ἄγια ἡ ἐλπίδα μὴ σοῦ λείψη.

—ο—

Ψυχή μου σήκω ἀπὸ τὴ λάσπη σου  
ἄχαρο βρώμικο σκουλήκι  
λυτρώσου ἀπὸ τὰ μαῦρα πάθη σου  
πού σὲ σπαράσσουνε σὰν λύκοι

—ο—

Μές τις παγίδες σου παιδεύεσαι  
ἄρνι στὸ σφάχτη σου πηγαίνεις  
ψάρι στὸ δίκτυ πού μπερδεύεσαι  
καὶ πάντα στὸ σκοτάδι μένεις.

—ο—

Ψυχή μου ἀνέβα ἀπὸ τὴν ἄβυσσο  
κτύπα σκληρὰ τὴν ἁμαρτία  
ἔχεις μπροστά σου ἀγῶνα ἄνισο  
κι' ὄλου τοῦ κόσμου τὴ κακία

—ο—

Γερά τὰ σκαλοπάτια πάτησε  
πρόσεχε καὶ μὲ φόβο στάσου  
τὸ ψέμμα κάμε πού σ' ἀπάτησε  
χιλῖα συντρίμματα μπροστά σου

—ο—

Ἐκεῖνον γνώρισε πού σ' ἔσωσε  
κι' ὁ κόσμος νὰ μὴ σὲ θαμπώσει  
Ἐκεῖνον ν' ἀγαπᾷς ὅπ' ἔδωκε  
τὸ αἷμα Του νὰ σὲ λυτρώση.

## ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐγὼ εἶμ' ὁ πολιτισμὸς πὺν θάμπωσα τὴ γῆ,  
ὁμωσ γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος χαρούμενος δὲν ζῆ;  
Ρίχνω παντοῦ τὸ βλέμμα μου κι' ἀπάντησὴ ζητῶ  
γιὰτὶ ποτάμια δάκρυα τρέχουν στὸν κόσμον αὐτό;  
Γιὰτὶ σκεπάζει τὴ καρδιὰ τὸ πένθος φοβερό,  
θρήνους ἀκούω κι' ἀμέτρητα νεκροταφεῖα θωρῶ.  
Γιὰτὶ μεγάλες συμφορὲς ἐκύκλωσαν τὴ γῆ  
κι' ἀπὸ τὰ βάθη ἐξέσπασε ἀπελπισιᾶς κραυγὴ;  
Ποιὸς θὰ μοῦ πῆ τὴν ἀφορμὴ κι' ἐγὼ νὰ τὸ σκεφθῶ  
μήπως ἐγὼ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κόσμου δὲν μοχθῶ;  
Μήπως θὰ φταίει ἡ πρόοδος πὺν πέτυχα ἐγὼ  
τὰ σίδερα κι' οἱ μηχανὲς πὺν ὁ ἴδιος ὀδηγῶ;  
Μὴ φταίει κι' ἡ σοφία μου π' ἀκούραστη γυρνᾶ  
καὶ τ' ἄγνωστα τὰ σκοτεινὰ νὰ μάθῃ ἐρευνᾶ;  
Μήπως οἱ ἐφευρέσεις μου ἐγίναν ἀφορμὴ  
στὰ βάραθρα νὰ σέρνεται ὁ κόσμος μὲ ὀρμὴ;  
Λέγ' ἄνθρωπε, σὺ πὺν πονεῖς ἂν ἔμαθες, γιὰτὶ  
περνοῦν οἱ μέρες σου πικρὲς καὶ ἡ ζωὴ φρικτὴ.  
Ἄκου, λοιπὸν, πολιτισμὲ γιὰτὶ πονεῖ ἡ ψυχὴ  
καὶ θρηῆνος τῆς ἀπελπισιᾶς στὰ πέρατ' ἀντηχεῖ.  
Μόνον καλὰ νὰ τὸ σκεφθῆς αὐτὸ πὺν θὰ σοῦ πῶ

μη σε πικράν' ἢ γλῶσσα μου, ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ.  
Νὰ σοῦ μιλήσω θαρρετὰ τὴν ὥρα αὐτὴ τολμῶ :  
Σὰν τὸ σκουλήκι μὲ πατᾶς μου πνίγεις τὸ λαιμό.  
"Ὅ,τι κι' ἂν ἀνακάλυψες καὶ προχωρεῖς ἔμπρὸς  
στὴ πλάτη μ' ἔχουν φορτωθῆ σὰν φοβερός σταυρός.  
Δὲν φταῖν' ἢ ἐφευρέσεις μου βλέπεις καὶ σὺ τὸ πῶς  
μποροῦν νὰ γίνουν κόλαση,μποροῦν νὰ γίνουν φῶς.  
Μὰ σὰν ἀνάφη ἢ φωτιά ὅλα τὰ καίει μαζί  
καὶ δὲν ἀφίνεις ἄνθρωπο χαροῦμενος νὰ ζῆ.,  
Ποιὸ τῶφελος ἂν ἔφτασες στῆς γνώσης τὴν κορφὴ  
ἀφοῦ σκορπᾶς τὴ συμφορὰ καὶ τὴ καταστροφὴ :  
Κι' ἂν τρέχης σὰν τὸν ἄνεμο, σὰν τὸ πουλὶ ἂν πετᾶς  
ὅμως θανάτου ἐργόχειρα στὰ χέρια σου κρατᾶς.  
Κάτι σοῦ λείπει κι' ἂν ποθεῖς τοῦ κόσμου τὸ καλὸ.  
σὲ συμβουλεύω νὰ σκεφθῆς καὶ σὲ παρακαλῶ  
νὰ πάρῃς τὴν κατεύθυνση πρὸς τὸ λιμάνι αὐτὸ  
ποῦ φαίνεται' ἀπ' τὸ πέλαγος μὲ φάρο τὸ Χριστό.  
Σὰν μπῆς σ' αὐτοῦ τοῦ λιμανιοῦ τὰ ἦσυχια νερά  
τότε θὰ δώσης στοὺς λαοὺς εἰρήνη καὶ χαρὰ.  
'Αλλοιῶς ἄς 'λείπ' ἢ πρόοδος γιατί πολιτισμὸς  
θὰ πῆ νὰ γίνωμ' ἄνθρωποι, ὡς θέλει κι' ὁ Χριστός.

## ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Φορτωμένος στὸν ὄμο του  
τὸ σταυρὸ τὰ καρφιά του  
προχώροῦσε στὸ δρόμο του  
κι' ἡ θλιμμέν' ὀμορφιά του

—ο—

Ὁλοπόρφυρη ἔγινε  
νεκρωμένη ἐφάνη  
μὲ τὸ αἷμα ὅπ' ἔχυνε  
τ' ἀκανθένιο στεφάνι

—ο—

Τρέχ' ἰδρῶς τρέχουν αἷματα  
στά κλαδιά στά λιθάρια  
ματωμένα φορέματα  
πληγωμένα ποδάρια

—ο—

Μὲ μανία τὸν σέρνουνε  
σάν κακοῦργο σάν κλέφτη  
τὸν κλωτσοῦνε τὸν δέρνουνε  
νά, σκοντάφτει καὶ πέφτει

—ο—

Καθὼς ἔπεσε ἔσκυψαν  
οἱ γυναῖκες κοντά του  
μὲ τὰ δάκρυά τους ἔσμιξαν  
τὰ πηγμένα αἷματά του...

—ο—

Σεῖς θαρεῖτε πῶς μόνος μου  
μαρτυρῶ καὶ πονεῖτε,  
ἄλλος εἶναι ὁ πόνος μου:  
Τὰ παιδιά σας θρηνεῖτε...

## Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ

Στόν κήπο τῆς Γεθσημανῆ μὲς τὸ πυκνὸ σκοτάδι  
στόν ὕπνο πέσανε βαρειά Χριστέ μου οἱ μαθηταὶ σου  
κι' ἐφάνηκε ὀλοκάθαρα τὸ θλιβερὸ σημάδι  
πὼς θὰ γενοῦν οἱ δυστυχεῖς σὲ λίγο ἀρνηταὶ Σου.

—ο—

Μὲ τὴ ψυχὴ περίλυπη στὰ γόνατα πεσμένο  
σὲ βλέπω νὰ προσεύχεσαι σ' ὠκεανούς ὀδύνης  
κι' ἐνῶ τριγύρω νεκρικὴ σιγὴ σ' ἔχει ζωσμένο.  
τὸ μέτωπό Σου ταπεινὰ κάτω στὸ χῶμα κλίνειις.

—ο—

Τρίτη φορά πῆγες κοντὰ γιὰ νὰ τοὺς πῆς Χριστέ μου  
«κοιμᾶστε κι' ἀναπαύεστε, κι' οὔτε μίαν ὥρα μόνο  
μαζί μου ν' ἀγρυπνήσετε, φίλοι καὶ μαθηταὶ μου,  
δὲν ἔμπορεῖτε; ἀλλοίμονο, νοιώθω βαθεῖά τὸν πόνο»

—ο—

Κύριε μοιάζομε κι' ἐμεῖς πολὺ τῶν μαθητῶν Σου  
στόν ὕπνο ἐκείνης τῆς βραδυᾶς καὶ στὸ πυκνὸ σκοτάδι  
ποὺ μᾶς σκεπάζει τὴ καρδιά μακρὰν τῶν ἐντολῶν Σου  
κτυπιόμαστε σὰν ναυαγοὶ στὸ ἔρημο ἀκρογιαλί.

—ο—

Χριστέ μου κράτησε ἄγρυπνη κοντὰ Σου τὴν ψυχὴ μου  
νὰ σ' ἀκλουθῶ καρτερικὰ στὸν πόνο καὶ στὴ θλίψη  
νὰ ζῶ μ' ἀγάπη μ' ἀρετὴ κι' ὡς τὴ στερνὴ πνοή μου  
ἢ πίστη νὰ γιγαντωθῆ, ἢ ἐλπίδα νὰ μὴ λείψῃ.



## ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Καινούριος χρόνος ἔφτασε μ' ἐλπίδες κυκλωμένος  
ἄραγε νᾶν' ἀληθινὸς ἢ μὲ φαρμάκια πάλι  
θὰ μᾶς ποτίσῃ τὴ ψυχὴ καθὼς κι' ὁ περασμένος  
καὶ θὰ μᾶς σέρνει στὴ φρικτὴ κι' ἀδελφοκτόνο πάλη;

—ο—

Πέρνει μαζί του φεύγοντας ὁ περασμένος χρόνος  
ἐρείπια καταστροφῆς μῖσος κι' αἷμα ποτάμι  
στά βάθη μας ἐθρόνιασεν ἢ συμφορὰ κι' ὁ πόνος  
κι' ὁ κόσμος στὴν ἀπελπισιά δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ.

—ο—

Καινούριος χρόνος, τὰ παλιὰ νὰ σβύσουν νὰ περάσουν  
ν' ἀνθίσῃ τὸ χαμόγελο στά πικραμένα χεῖλη  
νὰ πάψουνε κι' οἱ συμφορὲς ποὺ τώρα μᾶς σπαράσσουν  
στὸν ἴσιο δρόμο τοῦ Θεοῦ νὰ μπουὺν ἐχθροὶ καὶ φίλοι

—ο—

Καινούριος χρόνος, σ' ὄλους μας δώσε καινούρια σκέψη  
καινούργια συναισθήματα καινούριες ἀποφάσεις  
στεῖλε Θεέ μου φωτισμό, καθέννας νὰ πιστέψῃ  
νὰ σὲ λατρεύῃ εὐλικρινά, ν' ἀφήσῃ τίς προφάσεις.

—ο—

Καινούριος χρόνος μὲ καρδιῆς καινούριες νὰ γενοῦμε  
ἅγιες τίμιες κι' ἀγνές γεμᾶτες καλωσύνη  
μ' ἀγάπη καὶ ταπεινώση τίς μέρες νὰ περνοῦμε  
μὲς τὴν ἀμέτρητη χαρὰ ποὺ ἡ ἀρετὴ μᾶς δίνει

—ο—

Καινούριος χρόνος, ἔκλεισε καὶ μιὰ σελίδα ἀκόμα  
εἰς τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς, καλὰ νὰ τό σκεφθοῦμε  
πὼς εἴμαστε προσωρινοὶ στάχτη σκιά καὶ χῶμα  
κι' ἀπὸ τίς μάταιες χαρὲς νὰ μὴ παρασυρθοῦμε.

—ο—

Καινούριος χρόνος, σταθερὴ ἀπόφαση νὰ πάρῃ  
καθέννας μας καὶ χριστιανὸς ἀληθινὸς νὰ γίνῃ  
Χριστέ μου ἐσὺ βοήθησε μὲ τὴ δική σου χάρη  
ὄσῃσε τὸν δύστυχο λαὸ καὶ φέρε τὴν ε'ρήνη.

## ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Τὰ χέρια πού ὁ Θεός μᾶς δώρησε  
θέλει μ' ἀγάπη πάντα νά δουλεύουν  
ἔργα καλά νά κάνουν ὥρισε  
στῆς ἀρετῆς τὸ στίβο νά παλεύουν

—ο—

Μιά καίνα δέν δουλεύουν τ' ἄροτρο  
οὔτε κρατοῦνε τίμι τὴν ἀξίνα  
δέν βοηθοῦν τὸν πονεμένο κι' ἄρρωστο  
δέν λιγοστεύουν τοῦ φτωχοῦ τὴν πείνα

—ο—

Τὰ χέρια μας, μὲ δόλο κλέβουνε  
καί ψεύτικα ζυγιάζουν κι' ἀπατοῦνε  
καρπούς ἀμαρτωλοὺς γυρεύουνε  
κάθε κακὸ νά κάμουν προσπαθοῦνε

—ο—

Τὰ χέρια μας ἐπάνω ὑψώνονται  
ὄχι νά κάμουν τὸν σταυρό τους  
μ' ὀργή σατανικὴ τεντώνονται  
μόνο γιὰ νά προσβάλλουν τὸ Θεό τους

—ο—

Τὰ χέρια μας ζεστά στὰ γάντια τους  
στολίζονται μὲ τόσα μεγαλεῖα  
φρικτὴ καί μαύρη εἶν' ἡ κατάντια τους  
στὴν ἀμαρτί' ἂν γίνουν ἐργαλεῖα

—ο—

Τὰ χέρια μας κακὸ π' ἀρχίζουνε  
ὅταν ξεχνοῦν τὸν προορισμό τους  
κι' εἶναι ὀπλισμένα καί σκορπίζουνε  
φλόγες θανάτου στό συνάνθρωπό τους

—ο—

Καιρὸς τὰ χέρια νά μερέψουνε  
αἵματα νά μὴ χύνουνε Θεέ μου  
σ' ἀγάπης ἔργα νά δουλέψουνε  
νά ξαγνιστοῦν τὰ χέρια μας Χριστέ μου

# Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Βουβά τ' άστέρια και χλωμά κα τ' άργυρό φεγγάρι  
σκύβουν με φόβο για να δουν μία θεία μυσταγωγία  
με λύρα τ' άχαρο βουνό και τη κορφή δοξάρι  
σε μία παρέα χορευτές μακάβρια χορωδία

—ο—

Ποιοί νάναι τάχα όλοι αύτοί που ξεπροβάλλουν τώρα  
μέσ' άπ' τά βράχια, τά κλαδιά και σιωπηλά περνουνε  
και τά πανέρια τους κρατούν γεμάτα πλούσια δώρα,  
άπό ποιά χώρα νάρχωνται τί τάχα να ζητούνε;

—ο—

Ρωτούν τ' άστέρια τό χλωμό φεγγάρι και σωπαίνουν  
περίλυπα και σιγαλά, τους άπαντά εκείνο  
νεκροί ναι τουτ' οι δύστυχοι κι' άπό τόν άδη βγαίνουν  
για τοθ θανάτου τό χορό τοθ τουφεκιού τό θρήγο..

—ο—

Τριζοβολούνε τά βουνά κι' άργοσαλεύουν βράχοι  
κινούνται κόκκαλα γυμνά μέσ' τό χακί ντυμένα  
ένα και δυό κι' άμέτρητα 'πό τοθ βουνού τη ράχη  
και προχωρούνε σαν σκιές εις τη γραμμή καθένα

—ο—

Γλυκοφιλιούνται οι σκελετοί κι' άγκαλιασμένοι αρχίζουν  
ένα χορό παράξενο που μήτ' αύτοί τόν ξέρουν  
κι' ένα τραγουδι όλοι μαζί πρωτάκουστο τονίζουν  
θαρείς στη μαύρη συμφορά οι δύστυχοι πως χάρουν

—ο—

Με μιās σταμάτησε ό χορός και τό τραγουδι παύει  
και φέρνει τό πανέρι του καθέννας να τό στήση  
στη μέση, μά ποιός θα σκεφθῆ και ποιός θα καταλάβῆ  
πως στά πανέρια τους κρατούν τό αίμα πουύχουν χύσει

—ο—

Χρόνια πολλά προσμένομε κι' είναι βαρύ τό χώμα  
είπ' ένας, Κι' άλλοι φτάνουν στη μαύρη γῆ κοντά μας  
Δέν έπαψε τό μακελιό στον πάνω κόσμο άκόμα,  
είπ' άλλος, έδω θα ταφούν θαρῶ και τά παιδιά μας

—ο—

Ξάφν' άγροικούν' όχλοβοῆ και κανονίες κι' άντάρα  
όπως μιλούσαν σιγανά σῆς νύχτας τη γαλήνη  
και χάθηκαν άφήνοντας πίσω τους μία κατάρρα  
στο μίσος και στον πόλεμο, που διώχνουν την ειρήνη;

## ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΦΩΣ

Όλα τὰ πλάσματα με τάξη  
Θεέ μου έσένα ύμνολογοῦν  
κι' ώς τάχεις Κύριε διδάξει  
τὸ ἅγιο Σου ὄνομα εύλογοῦν

—ο—

Μονάχ' ὁ ἄνθρωπος ἀκόμα  
δέν ξέρει νά σέ ύμνη πιστά  
σκουληκι σέρνεται στό χῶμα  
τά μάτια τῆς ψυχῆς κλειστά

—ο—

Δέν χαίρεται τήν ἅγια πλάση  
χαρά δέν ξέρει ποῦ νά βρῆ  
σέ πόλεμους σκληροῦς σπαράσσει  
σκεπάσανε τή γῆ σταυροί

—ο—

Τί συμφορά τὸ τέλειο πλάσμα  
νά πάσχ' ὁ ἄνθρωπος πολὺ  
νάχη τὸ θρῆνο ἀχώριστο ἄσμα  
νάβ' ἡ ζωὴ πικρὴ χολή

—ο—

Τὴν πίστη ρίζωσε βαθειά μας  
Χριστέ μου γίνε βοηθός  
στήν πληγωμένη τὴν καρδιά μας  
ἄναψε φῶς δικό σου φῶς

## Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΤΑΚΗ

"Έχω μιὰ χαρὰ μεγάλη  
ἤσυχια θ' ἀναπαυθῶ  
εἰς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλῃ  
τώρα πού θὰ κοιμηθῶ

—ο—

Πέρασα καλὰ τὴ μέρα  
ἔκανα πολλὰς δουλειὰς  
εὐχὴ μοῦ δώκ' ἡ μητέρα  
καὶ δὲν ἔφαγα ξυλιὰς

—ο—

"Ἦμουν στὸ Σχολεῖο ἑφτέρι  
κι' ἡ δασκάλα μου κι' αὐτὴ  
μοῦτε μπράβο, πού δὲν ξέρετε  
παρὰ νὰ τραβᾷ τ' αὐτὴ

—ο—

Δὲν ἐσκέφτηκα νὰ δείρω  
σήμερα τ' ἄλλα παιδιὰ  
κιὶ ζιζάνια νὰ σπείρω  
στ' ἀδελφάκια τὰ μικρὰ

Ἀπὸ τώρα τις κακίες  
θα τις διώξω εἰλικρινά  
κι' ὅπου βλέπω πονηρίες  
δὲν θὰ μ' εἴρης πουνενά

—ο—

Ὅταν μὲ φωνάζουν Τάκη  
τρέξε ἐδῶ πήγαινε ἐκεῖ  
θάμαι πρόθυμο παιδάκι  
στὴ δουλειὰ στὴ προσευχή

—ο—

Θεὲ μου κάνε νὰ τελειώσω  
ὅλη τὴ ζωὴ σεμνά  
γιὰ νὰ μὴ τὸ μετανοιώσω  
χωρὶς κέρδος στὰ στερνά

—ο—

Ἔχω μιὰ χαρὰ μεγάλη  
ἤσυχά θ' ἀναπαυθῶ  
εἰς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλι  
τώρα ποῦ θὰ κοιμηθῶ

## Η ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

«Εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν»

Σάν τῆ φωτιά μὲ καίει ἡ ἀγάπη μου  
γιὰ σὲ ὦ γλυκότετε σεμνὲ Νυμφίε  
ἀγῶνα σπαραγμοῦ νοιώθω στὰ βάρη μου  
στὴ πρόσκλησή Σου «ἔρχου καὶ πίε»

—ο—

Τρέμουν τὰ χεῖλη καὶ τὸ στόμα μου  
τὸν ἄνθρωπο τοῦ λυτρωμοῦ ἀγγίζει  
ἀπλώνεται φωτιά στὸ σῶμα μου  
καρδιά καὶ νοῦ μὲ μιᾶς φλογίζει

—ο—

Γίνομαι πυρῶμένο σίδηρο  
π' ἀνάμεσα στὶς φλόγες λαμπυρίζει  
χαρούμεν' ἡ ψυχὴ μου σήμερο  
στὰ οὐράνια ἕψη φτερουγίζει

—ο—

Μὰ ξάρνου σβύνει ἡ φλόγα π' ἀναψε  
στὰ βάρη μου καὶ μένει κρούα πέτρα  
ἡ πύρινη καρδιά πῶς ἄλλαξε  
σκοιριά τὴ σκέπασε, σκοτάδι νέκρα.

—ο—

Φυτρώνουν πάλι μέσα ἔμου ἄγρια  
χαμόλαδα κι' ἀγκάθια ποὺ μὲ πνίγουν  
τὰ λόγια Σου ξεχνιοῦνται τ' ἀγία  
θανάτου πύλες μπρὸς μου ἀνοίγουν

—ο—

Ἄχ, Κύριε Λυτρωτή μου, ἀναρχε  
Ἐλεος σοῦ ζητῶ, συγγνώμη δός μου  
καινούργια φλόγα μέσα μου ἀναψε  
Ἐσὺ σαι, ἡ χαρά, ἡ ζωὴ, τὸ φῶς μου

Κι' ἡ φλόγα πάλι ξαναθέριασε  
κλαδιά τριζοβολοῦν τ' ἀγκάθια στάχτης  
ἤσυχασ' ἡ καρδιά, κι' ἐμέρεψε  
τῆς λύτρωσης ἐκίχηεν ὁ φράκτης

—ο—

Ἀπέραντη εὐτυχία αἰσθάνομαι  
τραβῶ γερὰ τὸ μονοπάτι  
τώρα ἐκοινώνησα, δὲν χάνομαι  
δὲν με μεθ' αὐτοῦ κόσμου ἡ ἀπάτη

—ο—

Γιγάντια μιὰ πίστη ὀρθώνεται  
πού μέσ τὰ στήθη μου φωλιάζει  
στά βάθθη τὰ οὐράνια ὑψώνεται  
τὸν ἄπειρο Θεὸ ἀγκαλιάζει

—ο—

Ἰησοῦ μου, τί φρικτὸ μυστήριον  
ὁ Παντοδύναμος Θεός μου  
εἶσαι στὸ ταπεινὸ ποτήριον  
εἶσαι κι' ἄλόκληρος ἐντός μου

—ο—

Στὸ νοῦ καὶ στὴ καρδιά, τὸ αἷμα Σου  
εἶναι τροφή θεία Χριστέ μου  
ζωὴ χορὰ καὶ φῶς τὸ πνεῦμα Σου  
ἀγαπημένε ἀδελφέ μου

—ο—

Μακάριοι ὅσοι σὲ γνωρίζουνε  
κι' ἔχουν μαζί σου κοινωνία  
μονάχα ἐκεῖνοι ἐξασφαλίζουνε  
ζωὴ χαρούμενη, αἰωνία



## ΧΡΙΣΤΕ ΣΠΛΑΧΝΙΣΟΥ ΜΑΣ

Ὡ μαύρη συμφορὰ πού μᾶς κυκλώνεις  
κι' ἀκάνθινο στεφάνι μᾶς φορεῖς  
μέμβελη τοῦ θανάτου μᾶς πληγώνεις  
κι' εἶν' ὁ σταυρὸς ὅπου σηκώνομε βαρῦς

—ο—

Χαλάσματα καταστροφές ρημάδια  
παντοῦ ἐρείπια σωριάστηκαν φρικτὰ  
φωτιάς καὶ βαρβαρότητας σημάδια  
ἀγκαλιασμένα μετὸ θάνατο σφικτὰ

—ο—

Νεκροταφεῖα μετὰ πολλοὺς θαμμένους  
πού δὲν μπορεῖς νὰ βρῆς λογαριασμό  
ἀδιάκοπα μίλοῦν γιὰ σκοτωμένους  
κρίμα πού ζοῦμε σὲ λαμπρὸ πολιτισμό

—ο—

Κι' αὐτοὶ πού ζοῦν τυλίχτηκαν στὰ μαῦρα  
μετὰ μαυρισμένη τῆ καρδιά τόσο πολὺ  
καυτὴ τὰ σωθικὰ φλογίζει λαύρα  
κατάρρα στάζουν σκληρὸ μῖσος καὶ χολή

—ο—

Παντοῦ σκοτάδι δάκρυα καὶ πόνος  
συντρίμματα στὸ νοῦ καὶ στὴ ψυχὴ  
φρικτὴ ναι ἢ μοῖρα τούτου τοῦ αἰῶνος,  
θαρεῖς τῆς συντελείας σάλπιγγ' ἀντηχεῖ

—ο—

Πρόσταξε Κύριε μου νὰ τελειώσῃ  
ἡ φρίκη τοῦ πολέμου ὁ σπαραγμὸς  
γλυκεῖα εἰρήνη τὰ φτερά ν' ἀπλώσῃ  
καὶ τῆ χαρὰ νὰ φέρῃ ὁ Λυτρωμὸς

—ο—

Ὁ δύστυχος λαὸς σου δὲν ἀντέχει  
στὴ τόση πού τὸν δέρνει συμφορὰ  
ἄλλοῦ καταφυγὴ ἀπὸ σὲ δὲν ἔχει  
Χριστέ, σπλαχνίσου μας καὶ τούτῃ τῆ φορὰ

## ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΜΟΥ Ο ΤΑΦΟΣ

Πόσο σκοτίζει ο λογισμός ο μάταιος του κόσμου  
καί γίνεται στα βάθη μου ο φοβερός έχθρος μου  
αίσθημα ὀρθώνεται τρανό καί γνώμη πού θεριεύει  
λιοντάρι ἄγριο στο κλουβί πού λευτεριά γυρεύει.  
Ἐξω σάν δόλωμα γλυκὺ τῆς ἀμαρτίας ἡ πλάνη  
ἀμέτρητες τρικλοποδιές γιὰ νά μέ ρίξη βάνει  
Σάν λούλουδο κάθε κακὸ μοῦ δείχνει καί σάν κρίνο·  
καί παρασταίνει συμφορὰ τὴν ἀρετὴ καί θρῆνο.  
Ἵνείρατα ὁμορφα γλυκὰ κι' ἔλκυστικά μοῦ πλέκει  
σάν ὑπηρετῆς πρόθυμος κοντὰ μοῦ πάντα στέκει.  
Σάν τὸ μωρὸ στὴν κούνια του γλυκὰ μέ νανουρίζει  
καί χίλια λόγια ψεύτικα στ' αὐτὶ μοῦ ψιθυρίζει.  
Γιὰ νά μέ κάμη ἄβουλό δειλὸ καί πλανεμένο  
καί νά μέ σύρη αἰχμάλωτο στο ἄρμα του δεμένο.  
Ἄθλιε μάταιε λογισμέ ὅσο κι' ἂν πολεμήσης  
δέν θά μπορέσης δόλιε, νά μέ κατανικήσης  
κι' ἂν ἔκαμες τὰ βάθη μου φρούριο νά σέ κρύψει  
ἢ πιστὴ π' ἔχω στὴν καρδιά αὐτὴ θά σέ συντρίψει.  
Ἵπλα καί βέλη φλογερά ἔχεις πολλὰ μαζί σου  
μὰ ὅλα τὰ σβύνει ὁ σταυρὸς καί τοῦτο συλλογίσου  
πὼς πάνω κεῖ στο Γολγοθᾶ στὴ πρώτη μάχη ἐκείνη  
αἰώνιος καί σκοτεινὸς ὁ τάφος σου ἔχει γινεῖ  
καί νά ὁ πιστὸς πού πολεμᾷς μέ τόσες τρικυμίες  
μένει νεκρὸς στοὺς πειρασμοὺς καί στὶς ἐπιθυμίες.

## ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΕ ΚΥΡΙΕ \*

Εύλογημένε Κύριε  
δοξάζω τ' ὄνομά Σου  
εὐτυχισμένος ὅποιος ζῆ  
πιστός στό θέλημά Σου

—ο—

(Ἐπῶδος)

Κι' ἐξίσταμαι δοξολογῶν  
τόν Πάνσοφο Δημιουργόν

Σ' εὐχαριστοῦμε ἀπό καρδιάς  
καί σέ παρακαλοῦμε  
τά βήματά μας φώτιζε  
στήν ἀρετή νά ζοῦμε

Καί στή γλυκειάν Ἑλλάδα μας  
ὁμόνοια νά μᾶς δώσης  
καί τήν εἰρήνην τ' Οὐρανοῦ  
στόν κόσμο Σου ν' ἀπλώσης

\*Ψάλλεται σέ παλαιό μέλος

## ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Στὴν κρύα καὶ σκοτεινὴ σπηλιὰ  
ὅταν γεννήθηκες Χριστέ μου  
ἡ φάτνη ἐγένηκε φωλιὰ  
νὰ σὲ ζεστάνη Κύριέ μου

Καὶ στῆς καρδιάς μου τὴ σπηλιὰ  
νὰ γεννηθῆς πῶς ἐτοιμάζω  
νὰ σὲ ζεστάνω μὲ φιλιὰ  
καὶ μὲ τὰ δάκρυα πού βγάζω

Σὰν τὰ πουλιὰ σοῦ κελαΐδου  
καὶ σὲ ποθοῦν οἱ λογισμοί μου  
καὶ περιμένουν γιὰ νὰ ἴδου  
Χριστοῦγεννα μὲς τὴν ψυχὴ μου.

"Ἐρχεται. Τώρα θὰ σταθῆ  
σὲ τούτῃ τὴ σπηλιὰ τ' ἀστέρι  
σήμερα ἐδῶ θὰ γεννηθῆ  
Ἐκεῖνος πού τὸ φῶς θὰ φέρῃ.

Πιστὰ προσμένω τὸν Χριστὸν  
τὸν βασιλέα τῆς εἰρήνης  
καρδιά μου «σπήλαιον ληστῶν»  
ποτέ πιά δὲν θὰ ξαναγίνῃς.

Νά / Φάνηκε ὅπως στὰ παλιὰ  
τ' ἀγγελικὸ τὸ σμῆνος πάλι  
καὶ στῆς ψυχῆς μου τὴν σπηλιὰ  
τὸ «δόξα ἐν ὑψίστοις ψάλλει».

Πέφτω γλυκὰ σὲ προσκυνῶ  
ὦ Κύριε καὶ Λυτρωτὴ μου  
δέξου σὰν δῶρο ταπεινὸ  
θερμὴ, Χριστέ τὴν προσευχή μου.



## ΣΦΙΚΤΑ ΘΑ ΣΕ ΚΡΑΤΩ

Κρατᾶς σταυρὸ στὸν ὄμο ἐπάνω  
κι' ὄχλος πολὺς Σ' ἀκολουθεῖ  
Χριστέ καὶ σέ φωνάζουν «πλᾶνο»  
καὶ σέ τραβοῦν στὸ Γολγοθᾶ.

Στρατιῶτες πλαί σου βαδίζουν  
ἄγριοι, ἀπαίσιοι, σκυθρωποὶ  
σάν πέφτεις κάτω σέ ραβδίζουν  
καὶ Σὲ κλωτσοῦν χωρὶς ντροπή.

Στὸν αἱματόβρεχτο τὸν βράχο  
σέ λίγο πάνω στά καρφιά  
Σ' ἄφηκαν ἔρημο μονάχο  
μέ τοὺς κακούργους συντροφιᾶ.

Μὰ τὸ αἷμα τ' ἅγιο πού σταλάζει  
ἀπὸ τὴν κάθε μιὰ πληγὴ  
ὄλης τῆς γῆς τὴν ὄψη ἀλλάζει  
καὶ γίνεται ζωῆς πηγὴ.

Κι' ἐγώ, Χριστέ, θέλω νὰ γίνω  
σάν περιστέρι ἄσπρο κι' ἄγνὸ  
σάν τὸ λουλούδι σάν τὸ κρίνο  
σάν τὸν καθάριον οὐρανό.

Γι' αὐτὸ θὰ πιάσω τὸ σταυρὸ Σου  
ὦ Πληγωμένε Βασιληᾶ  
θὰ μείνω πάντα στὸ πλευρὸ Σου  
θὰ σέ γεμίσω ἀγνὰ φιλιᾶ...

Δέν θὰ χωρίσω πιά ποτέ μου  
θέλω νὰ μοιάσω τοῦ κισσοῦ  
θὰ σέ κρατῶ σφικτᾶ Χριστέ μου  
φτὴν ἀγκαλιᾶ μου, ὦ Ἰησοῦ...

## ΜΕΤΑΝΟΙΩΣΕ ΜΗ ΚΡΙΝΗΣ

Ἡ δύστυχη ἢ ἀμαρτωλὴ ριγμένη σὲ μιὰν ἄκρη ἀκούει νὰ τὴν κατηγοροῦν γιὰ τ' ἄθλια τὰ παλιὰ της μ' αὐτὴ μὲ μῦρα, καυτερό σμίγει μετάνοιας δάκρυ καὶ τ' ἅγια πόδια τοῦ Χριστοῦ σπογγίζουν τὰ μαλλιά της.

«Ἄλλοι τριγύρω πονηρά μὲ ὑποκρισία κυττάζουν «ἂν εἶναι τοῦτος ὁ Χριστὸς θάξερε νὰ τὴν κρίνη» λένε, καὶ Κεῖνος σιωπηλὰ ὄσα στὸ νοῦ τους βάζουν τὰ ξέρει καὶ μὲ μιὰ ματιὰν ἀπάντησῃ τοὺς δίνει

Πόσο πλανᾶται ὁποῖος θὰ πῆ «ἀμαρτωλὸς» τὸν ἄλλο ἀντὶ νὰ κρίνη ἅς εὐχηθῆ, ἅς συμβουλέψῃ ἂν ξέρῃ καὶ μὴ ξεχνᾷ πὼς ἠμπορεῖ θαῦμα νὰ δῆ μεγάλο τὸν μαῦρο κόρακα ὁ Χριστὸς νὰ κάμῃ περιστέρι.

Εἶναι τρανὸ κατόρθωμα κι' εὐλογημένη ἡ ὥρα ὅταν κινήσῃ ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ στὸν Χριστὸ γυρίζῃ ὡσάν τὸν «ἄσωτον υἱὸ» ἀπ' τοῦ κακοῦ τῆ χώρα ἄσπρο λουλούδι στὴν κοπριά π' ἀνθίζει καὶ μυρίζει.

Μὲ τὴ μετάνοια ἀμαρτωλοί, ἀνάπαυση θὰ βρῆτε ἀπὸ τοὺς μόχθους τῆς ζωῆς τῆς ἀμαρτίας τῆ δύνη. Μὴ κρίνετε κι' ὀλόφωτες ἡμέρες θὰ χαρῆτε κοντὰ σὲ Κεῖνον ποῦ σκορπᾷ τὸ φῶς καὶ τὴν εἰρήνη.

## Ο ΘΕΟΣ ΑΚΟΥΕΙ

‘Ο Θεός πώς ήμπορεί  
όλα νά τά ξέρη ;  
λέει κάποιος κι’ άπορεί  
καί κουνάει τò χέρι.

“Έχουν κι’ άλλοι μαζευτεί  
γύρω στό τραπέζι  
κι’ είν’ ή πόρτα τους κλειστή  
κι’ εΐπε σάν νά παίζη

«Άραγε άγροικά ό Θεός  
όσα συζητούμε  
μήπως στέκετ’ έδω μπρός  
κι’ άκούει τί θά ποϋμε ;»

Φίλος του χωρίς νά πη  
οϋτε μία λέξη  
πάει τò χέρι στό κουμπι  
τò ράδιο νά παίζη

“Ένας, δυό, χίλιοι σταθμοί  
στό λεπτό μιλοϋνε  
χίλιες γλώσσες στή στιγμή  
γύρω άντιλαλοϋνε

«Άν έμείς σ’ όλη τή γη  
τίς φωνές άκοϋμε  
Κείνος ποϋναι ή πηγή  
‘Ακούει, μήν άπιστοϋμε...».

## ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Τὰ χέρια Σου ἔδωκαν ψωμί Χριστέ στους πεινασμένους  
ἔσήκωσαν παράλυτους κι' ἄλλους δυστυχισμένους  
Ἔδωκες φῶς εἰς τοὺς τυφλοὺς πού ζοῦσαν στὰ σκοτάδια  
κι' ἐγιάτρευες κι' ἀνώρθωσες κάθε λογῆς ρημάδια.  
Πάνω στὰ νεκροχρέββατα μ' ἕνα σου μόνο χᾶδι  
σὰν ἀπὸ ὕπνο ἀνάστησες νεκροὺς ἀπὸ τὸν Ἄδη.  
Ἀκούραστα τὰ πόδια σου γλυκὲ καλὲ ποιμένα  
ἀναζητοῦσαν πρόβατα νὰ μὴ χαθῆ κανένα.  
Ἡ γλῶσσα μελιστάλαχτη μὲ φῶς μὲ τὴν ἀλήθεια  
καὶ μὲ ζῶν οὐράνια πλημμύριζε τὰ στήθια.  
Ἐκείνη ἡ ἅγια Σου καρδιά ὠκεανὸς ἐγίνη  
κι' ἐσκέπασεν ὅλη τὴ γῆ μὲ τόση καλωσύνη.  
Ἡ κεφαλή σου ἐδίδαξε τὴ θεϊκὴ σοφία  
γιὰ νὰ φωτίσης τοὺς λαοὺς νὰ ζοῦν χωρὶς κακία.  
Τὰ μάτια σου φῶτιά ἱερὰ μὲς τὴν ψυχὴ πετοῦσαν  
καθὼς μ' ἀγάπη καὶ στοργὴ τὸν ἄνθρωπο κυττοῦσαν  
Χριστέ, γιὰ τὴν ἀγάπη σου καὶ τί δὲν εἶχες δώσει;  
κι' ὁ ἄνθρωπος πῶς φρόντισε γι' αὐτὰ νὰ σὲ πληρώσει;  
Στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια σου καρφιὰ μεγάλα βάνει  
καὶ στὴν πανάγια κεφαλὴ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι  
Στὴ γλῶσσα ξὶ δι δυνατό ἔγγιζει μ' ἕνα σφουγγάρι  
καὶ στὴν καρδιά μιά μαχαιριά δίνει στερνὴ σου χάρη.  
Καὶ τὰ κλεισες τὰ μάτια σου ψηλά ἀπὸ τὸ σταυρὸ σου  
γιὰ νὰ μὴ βλέπεις τὸ κακὸ πού κάνει ὁ λαὸς Σου.



## ΑΦΕΣ ΑΥΤΟΙΣ οοο

Δείχνοντας σπλαχνικά στον κάθε έχθρό σου  
πώς είσαι Σὺ Χριστέ μου ὁ Λυτρωτὴς  
ἐφώναξες ψηλά 'πὸ τὸν σταυρό σου  
Πατέρα στοργικὴ «ἄφες αὐτοῖς»

Μὰς εἶπες, νὰ σκορπᾶτε τὴ συγνώμη  
κι' ὅταν θὰ σᾶς ποτίζουν μὲ χολή,  
αὐτὸ εἶν' οἱ προφῆτες καὶ οἱ Νόμοι  
αὐτὸ εἶν' ἡ καινούρια μου ἐντολή

Σταθῆτε σεῖς, οἱ κήρυκες τοῦ μίσους  
γνωρίσετε τὸν δρόμο τὸν σωστὸ  
μὴν τάζετε στὸν κόσμον παραδείσους  
μέ'βια καὶ σπαθιά χωρὶς Χριστὸ

Ἐκεῖνος ποὺ μ' ἀγάπη ποτισμένος  
θὰ μάθη τοὺς ἐχθροὺς νὰ συγχωρῇ  
θὰ γίνῃ στὴ ζωὴ του εὐτυχισμένος  
καὶ πάντα πρὸς τὸ φῶς θὰ προχωρῇ

Ἐκεῖνος εἶναι φίλος κι' ἀδελφός μου  
ἐκεῖνος εἶναι γνήσιος μαθητὴς  
ποὺ λείπει γιὰ τὰ σφάλματα τοῦ κόσμου  
Πατέρα στοργικὴ «ἄφες αὐτοῖς»

## ΝΙΚΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ Η ΠΙΣΤΗ

Πόσο γοργότερος περνάς, ὦ χρόνε καὶ διαβαίνεις  
κάθε στιγμή κά·εις κλωστή τὸ σάβανο μᾶς φαίνεις.  
Ἄλύπητα τὸ χέρι σου στὸ πρόσωπο μᾶς ἔγγιζεις  
μᾶς κάνεις μαυροκίτρινους κι' αὐλάκια μᾶς γεμίζεις.  
Χιόνια σκορπᾶς στὴν κορυφή κι' ἀσπρίζεις τὰ μαλλιά μας.  
βάνεις ραβδί στὸ χέρι μας στὴ μύτη τὰ γυαλιά μας.  
Τρέμουν τὰ μέλη τοῦ κορμιοῦ πού σκύβει κυρτωμένο  
σὰν τὸ κλαδί τ' ἀδύνατο καὶ βαρυφορτωμένο.  
Ἄλλα περνοῦν καὶ χάνονται στὸ διάβα σου τὰ σβύνευς  
ἀνοίγεις τάφους σκοτεινοὺς κι' ἐρείπια μόνο ἀφήνεις.  
Ἄλλα μπορεῖς ἀχόρταγα καὶ τὰ καταβροχθίζεις  
δόξες καὶ νιάτα κι' ἀγαθὰ μὲ μιᾶς πῶς τ' ἀφανίζεις.  
Μόνο τὴν πίστη δὲν μπορεῖς ποτέ νὰ ξεριζώσης.  
στὰ δίκτυα τῆς ἀπελπισιάς κι' ἐκεῖνη νὰ τὴν ζώσης.  
Μονάχα ἡ πίστη ἡ σταθερὴ νικά τὴ δύναμη σου.  
καὶ σὲ κρατᾶει αἰχμάλωτο καὶ κόβει τὴν ὁρμή σου.  
Δὲν σέ φοβοῦμαι μάθε το, χρόνε, ὅτι κι' ἂν κάνης  
κι' ἂν θὰ μοῦ πῆς πῶς σήμερο, μπορεῖς νὰ μὲ πεθάνης  
γιατί δταν φέρεις θλιβερό τὸ τελευταῖο δεῖλι  
μιά μέρα αἰώνιας χαρᾶς ἀμέσως θ' ἀνατείλῃ.  
Μὲ αὐτὴ τὴν πίστη στὴν καρδιά κάθε κακὸ ἔλαφρό ναι'  
καὶ μὲ ζωὴ ἢ καὶ θάνατο σ' ἔχω νικήσει χρόνο...

## ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

Πάρτε με όσους με πονήτε  
είμαι ή έρημη όρφανή  
τά μικρά μας λυπηθήτε  
σείς που είστε χριστιανοί.

Τέσσερα μικρά στο δρόμο  
μείναμε έρημα όρφανά  
μες στη φτώχεια και τον τρόμο  
σε μια ξένη γειτονιά.

Πέθανε ή φτωχεια μητέρα  
άπο πείνα, τί σκληρό!  
Χάσαμε και τον πατέρα  
στου πολέμου τον καιρό.

Είμαι εγώ το πιο μεγάλο  
δέκα χρόνων ή έννια  
τρέχω το ψωμί να βγάλω  
για την έρημη φαμιλλιά.

Μάνα και πατέρας τώρα  
έγινα ή μικρή όρφανή  
πως με δέν' ή άγρια μπορα  
κι' ή καρδιά μου πως πονει...

Όλη μέρα τριγουρίζω  
μες στους δρόμους ή φτωχή  
σιγοκλαίω και τουρτουρίζω  
άπο το κρυο και τη βροχή.

Με κουλούρια στο πανέρι  
όλα φρέσκα ζεστερά  
τρέχω σ' όλα αυτά τά μέρη  
και φωνάζω θλιβερά.

Πάρτε, όσους με πονήτε,  
είμαι ή έρημη όρφανή  
τά μικρά μας λυπηθήτε  
σείς που είστε χριστιανοί.

## ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

"Ένα σπιτάκι χαμηλό και μισορημαγμένο  
στέκεται μάρτυρας βουβός μιᾶς συμφορᾶς τρανῆς  
πού φώλιασε στά σπλάχνα του καθῶς εἶναι κλεισμένο  
καί νά μαντέψη δέν μπορεῖ τόν πόνο του κανείς.

Λεῖπει ὁ πατέρας στή δουλειά λίγο ψωμί νά φέρη  
κι' ἡ δύστυχη ἢ γυναίκα του σάν νεκροσκελετός  
σ' ἕνα κρεβάτι φτωχικό τόσο φρικτά ὑποφέρη .  
χωρίς νά βλέπη φάρμακα χωρίς νά πάη γιατρός.

Τριγύρω ἐννιά μικρά-μικρά παιδάκια ἀραδιασμένα  
σκυφτά θλιμμένα κίτρινα ξεπόλυτα γυμνά  
κοντά στή μάννα των φρουροί στέκονται τὰ καημένα  
καί κλαῖνε μέ παράπονο πῶς μένουν ὄρφανά...

Τοῦ κόσμου τόσοι ἁμαρτωλοὶ κι' ἀναίσθητοι, τί λένε ;  
πλούσιοι καί ἄρχοντες τρανοί, μεγάλοι, δυνατοί  
ἀπλώσετε τὸ χέρι σας, βοηθάτε αὐτοὺς πού κλαῖνε  
σκεφθῆτε καί στὸν οὐρανὸ τὸν δίκαιο Κριτῆ...

## Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐλάτε χριστιανοί μου ἀγκαλιασμένοι  
μὲ ἀγάπην ἀδελφοί μου μὲ στοργή  
νά δείξωμε πῶς ἕνας δρόμος μένει  
ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ πάνω στή γῆ

Ἀλλοίμονο, σκεπάστηκε ἡ γῆ μας  
μὲ πένθος καί μὲ δάκρυα πολλά  
ὁ πόνος φαρμακώνει τὴ ψυχὴ μας  
γκρεμίστηκε ὁ κόσμος καὶ χαλᾶ

Ἡ θάλασσα τοῦ μίσους πῶς μουγκρίζει  
τῆς ἀδικίας τὰ κύματα κτυποῦν  
αἷμα ζεστό τὸν κόσμο πλημμυρίζει  
θανάτου τ' ἄγρια βέλη μᾶς τρυποῦν

Θρηνοῦν, πεινοῦν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων  
πόσο πικροὶ ναι τοῦτοι δῶ οἱ καιροὶ  
καὶ νά σωθοῦν δὲν βρίσκουνε τὸν τρόπον  
περνοῦν ζωὴν ἀπαίσια θλιβερῇ

Ἐμπρὸς ἅς πιάσωμ' ὄλοι τὸ τιμόνι  
ἢ πίστη ἅς γίνῃ τῶρα ὁδηγός  
κι' ἂν ἔρχονται σκληροὶ καιροὶ καὶ χρόνοι  
παλαίψτε, ὁ Χριστὸς εἶν' ἀρχηγός

Ἐλάτε χριστιανοί μου ἀγκαλιασμένοι  
μὲ ἀγάπη Χριστιανοί μου μὲ στοργή  
νά δείξωμε πῶς ἕνας δρόμος μένει  
ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ πάνω στή γῆ

# ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστός 'Ανέστη! Στη βαθειά του Γολγοθά σιγή  
πού μόνο σάν φαντάσματα στέκουν οί στρατιώτες  
έβρόντησε κι' έσειήστηκε συθέμελα ή γή  
καθώς στόν τάφο προχωρούν οί Μυροφόρες πρώτες.

Χριστός 'Ανέστη! "Άγγελοι μέ λαμπερή θωριά  
σαλπίζουνε τò μήνυμα στής νύχτας τò σκοτάδι,  
νέα ζωή δίν' ό Χριστός, χαρά και λευτεριά  
έπάτησε τόν θάνατο, ένέκρωσε τόν "Αδη..

Χριστός 'Ανέστη! Σπάσανε τού τάφου τά κλειδιά,  
άσπίδες, δόρατα, σπαθιά στήν άκρη πεταγμένα  
φεύγουν οί άγρυπνοι φρουροί μέ τρόμο στήν καρδιά  
κι' έχουν τήν όψη κίτρινη τά μέλη παγωμένα.

Χριστός 'Ανέστη! 'Αντιλαλεί κι' ή γή κι' ό ούρανός  
έλατε δίχως δισταγμό και φόβο και δειλία  
νά ίδητε νά πιστέψετε, ό λόγος ό τρανός  
έγίνηκ' έργο, τού Χριστού, άρχίζ' ή βασιλεία.

Χριστός 'Ανέστη! "Απιστοι και Φαρισαίοι στή γή  
θαυμάσετε και μάθετε τών χριστιανών τήν πίστη  
Μέσα άπ' τόν τάφο ανάβλυσε νέας ζωής πηγή.  
Δοξάσατέ τον οί πιστοί, τόν Πλαστουργό και Κτίστη.

Χριστός 'Ανέστη! "Ας κάμωμε μαζί μιά προσευχή  
άδέλφια μου, στόν Κύριο, σεμνά γονατισμένοι  
δίκαιοι, και άμαρτωλοί κι' όλοι μέ μιά ψυχή:  
Χριστέ μου, πίστη δώσε μας άγνή και φωτισμένη.

## ΑΦΑΝΤΟΣ

Περίλυποι και σκυθρωποι τη συμφορά τους λένε  
δυο μαθηται που προχωρουν στους Έμαους το βράδυ  
τά πάθη του Δασκάλου των μοιρολογούν και κλαίνε  
χαρά κι' έλπίδα στη καρδιά τους έγινε σκοτάδι

Μά ξάφνου κει που συζητούν άγνωστος πλησιάζει  
τι είναι τα λόγια φίλοι μου, που άκούω γιατί τόσο  
φουρτουνιασμένη θάλασσα μέσα ή ψυχή σας μοιάζει,  
τους λέει, πόσο έπιθυμώ τον πόνο ν' αναλαφρώσω.

Έχάθηκ' ή έλπίδα μας. Ποιος είναι που δέν ξέρει  
τι γίνηκε στην Πόλη μας έτοιμες τις ήμέρες  
"Όλος ο κόσμος φίλεμου ξένοι, \*παιδιά και γέροι  
το ξέρουν πως έσκότωσαν τον Κύριον οι πατέρες

Άνόητοι είστε και βραδείς, τους άπαντα Έκεινος  
γιατί ξεχνάτε τις Γραφές που μαρτυρουν για μένα,  
γιατ' είστε άπαρηγόρητοι κι' ο σπαραγμός κι' ο θρήνος  
μές τη καρδιά σας άφθονα φαρμάκια έχουν ριγμένα ;  
Μαζί μας μείνε ω άγνωστε καλή είναι ή συντροφιά σου  
πολύ γλυκά είν' τα λόγια σου παρηγοριά σκορπίζουν  
και ή χαρούμενη δψη σου κι' ή ιερή θωριά σου  
μές της ψυχής τα έρείπια παλάτια ξανακτιζουν

Έκάθισε στο δείπνο τους και το ψωμί στα χέρια  
το πήρε και το ελόγησε, τα μάτια των άνοίγουν...  
Μά ο ξένος έγινε άφαντος έχάθηκε στ' άστέρια  
και κείνοι χέρια και καρδιές στη προσευχή τους σμίγουν

Γίνου γνωστός, ω άγνωστε, Ήσοθ, και στη ψυχή μου  
διώξε την άπιστία μου και δός μου την έλπίδα  
και τότε ως είσαι ο άφαντος στη πρόσκαιρη ζωή μου  
σε βλέπω Κύριε, βασιλιε στην αιώνια Πατρίδα.

## ΑΥΤΙΠΡΟΣΗ

Πότε ψυχή μου θά σε δώ με πίστη νά κινᾶς  
γιὰ νά ὑψωθῆς στὸν Πλάστη σου σάν κρίνο μυρωμένο  
τὸν ἅγιο θρόνο τοῦ Ἰησοῦ σεμνά νά προσκυνᾶς;  
"Ἄχ καὶ νά φτάσῃ αὐτὴ ἡ στιγμή Χριστέ μου ποῦ προσμένω.

Πότε ψυχή, θά λυτρωθῆς ἀπὸ τὰ σκοτεινά  
καὶ θά βρεθῆς σάν ἄγγελος μὲς τ' ἅγιο φῶς λουσμένη  
μακριὰ ἀπ' τὴν πλάνη τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου τὰ δεινὰ  
γεμάτη θεῖαν εὐωδιά, πανώρια εὐτυχισμένη;

Πότε τ' ἁμαρτωλά δεσμὰ ποῦ σε τραβοῦν στὴ γῆ  
καὶ σε κρατοῦν αἰχμάλωτη μὲς τοῦ κακοῦ τῆ δίνη  
θά σπάσουν καὶ στὰ βάθη σου θά λάμψη ἡ χαραυγὴ  
καινούριου κόσμου ἀληθινοῦ μὲ φῶς χαρὰ κι' εἰρήνη

Πότε ψυχή μου σταθερά κι' εἰλικρινά θά πῆς;  
«Τώρα τοῦ κόσμου τ' ἄχαρα στολίδια μου θ' ἀφήσω  
ρίζα πικρὴ κι' ἁμαρτωλὴ σήμερο θά κοπῆς  
καὶ τὸν Σωτῆρα μου Χριστὸ πιστὰ θ' ἀκολουθήσω»

Πότε ψυχή μου θά σε δώ με πίστη νά κινᾶς  
γιὰ νά ὑψωθῆς στὸν Πλάστη σου σάν κρίνο μυρωμένο  
τὸν ἅγιο θρόνο τοῦ Ἰησοῦ σεμνά νά προσκυνᾶς.  
"Ἄχ, καὶ νά ῥχόνταν ἡ στιγμή Χριστέ μου ποῦ προσμένω...



## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.	Πρέπει	σελ.
ΠΡΟΛΟΓΟΣ			32
Δοξολογία	5	Τὸ φέμμα	» 33
Στὸν ἄραϊο ἀγῶνα	» 6	Ψηλά	» 34
Τί ζητοῦμε	» 7	Πολιτισμὸς καὶ ἄνθρωπος	» 35
Ἐπομονή	» 8	Θυγατέρες Ἰερουσαλήμ	» 37
Ὅλοι ἐνωμένοι	» 9	Ὁ ὕπνος τῆς Γεσθημανῆ	» 38
Ἡ προσευχὴ μας	» 10	Καινούριος χρόνος	» 39
Τὸ Κατηχητικὸ	» 11	Τὰ χέρια μας	» 40
Στὸν ἐργάτη τοῦ Χριστοῦ	» 12	Ὁ χορὸς τῶν νεκρῶν	» 41
Ἐμπρὸς παιδιὰ	» 13	Δικὸ σου φῶς	» 42
Ἀγάπη	» 14	Ἡ χαρὰ τοῦ Τάκη	» 44
Σταῦς Ἀποστόλους	» 15	Ἡ Θεία κοινωνία	» 45
Αἰώνια ἀνοιξη	» 16	Χριστέ σπλαχνίσου μας	» 47
Ἡ ἐκκλησία μου	» 17	Τοῦ λογιμοῦ ὁ τάφος	» 48
Τώρα ζητοῦμε	» 18	Εὐλογημένη Κύριε	» 49
Ἡ ζωὴ τοῦ Παραδείσου	» 19	Τῆς ψυχῆς μου τὰ Χριστοῦγεννα	» 50
Κοντὰ στὸ Ναζωραῖο	» 20	Σφικτὰ θὰ σέ κρατῶ	» 51
Ὅσοι θέλουν νὰ σωθοῦν	» 21	Μετάνιωσε μὴ κρίνης	» 52
Κλαίω	» 22	Ὁ Θεὸς ἀκούει	» 53
Βρήκαμε τὸ φῶς	» 23	Ἀχαριστία	» 54
Ψυχὴ μου ψυχὴ μου	» 24	Ἄφες αὐτοῖς	» 55
Τὸ ἐωκλήσι	» 25	Νικᾷ τὸν Χρόνο ἡ Πίστη	» 56
Ἡ φλόγα	» 26	Τὸ τραγοῦδι τῆς ὄρφανῆς	» 57
Τὰ παιδάκια	» 27	Τὸ σπιτάκι τοῦ πόνου	» 58
Θέλω	» 28	Ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ	» 59
Καινούριος κόσμος	» 29	Χριστὸς Ἀνέστη	» 60
Ὁ Χριστὸς ἀρχηγός	» 13	Ἄφαντος	» 61
		Λύτρωση	» 62





